

UNIVERZITA JANA AMOSE KOMENSKÉHO PRAHA

MAGISTERSKÉ PREZENČNÍ STUDIUM

2012 – 2014

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Kateřina Stojebová

Pražské muzikály – Divadlo Broadway a Goja Music Hall

Praha 2014

Vedoucí diplomové práce: PhDr. Josef Herman, CSc.

JAN AMOS KOMENSKY UNIVERSITY PRAGUE

MASTER FULL-TIME STUDIES

2012 – 2014

DIPLOMA THESIS

Kateřina Stojbov

**Musicals of Prague – Broadway Theatre
and Goja Music Hall Theatre**

Prague 2014

The Diploma Work Supervisor: PhDr. Josef Herman, CSc.

Prohlášení

Prohlašuji, že předložená diplomová práce je mým původním autorským dílem, které jsem vypracovala samostatně. Veškerou literaturu a další zdroje, z nichž jsem při zpracování čerpala, v práci řádně cituji a jsou uvedeny v seznamu použitých zdrojů.

Souhlasím s prezenčním zpřístupněním své práce v univerzitní knihovně.

V Praze dne

Kateřina Stojebová

Poděkování

Ráda bych touto cestou poděkovala vedoucímu práce, PhDr. Josefu Hermanovi, CSc. za příjemnou spolupráci a mnoho užitečných rad. Mé poděkování patří i všem ochotným respondentům, bez jejichž pomoci a upřímných odpovědí by tato práce nemohla nikdy vzniknout.

Anotace

Diplomová práce se zabývá porovnáním muzikálů uváděných v České republice zejména po revoluci v roce 1989. V první části se věnuje vzniku muzikálu vůbec, poté jsou uvedeny tituly, které byly u nás uváděny v tzv. muzikálovém boomu, jenž začal právě muzikálem *Les Misérables – Bídníci*, který měl premiéru v roce 1992. Postupně jsou popisovány muzikálové produkce, které vznikaly, a které úspěšně uvádějí muzikály, české nebo světové, do současnosti. Práce popisuje přední česká, zejména pražská, muzikálová divadla, a to Divadlo Broadway, Divadlo Goja Music Hall, Hudební divadlo Karlín a Divadlo Kalich. V praktické části jsou uvedeny rozhovory s producenty popřípadě s jejich zástupci a rozhovory s umělci účinkujícími v jednotlivých divadlech. Závěr tedy ukáže, na čem se tázaní shodují či neshodují.

Klíčové pojmy

Broadway, divadlo, Goja Music Hall, hudba, Hudební divadlo Karlín, interpret, Kalich, muzikál, premiéra, produkce, představení, tanec, zpěv

Annotation

Diploma thesis is dedicated to comparison of musicals in the Czech Republic mainly after the Velvet Revolution in 1989. The first part is about the beginning of the musicals at all, then there are the titles which were shown in the era of musical boom which started originally by Les Misérables which had premiere in 1992. Then there are musical's productions which are described how they formed step by step and which show czech or international musicals until now. The Thesis describes main czech musical theatres, these are Broadway Theatre, Goja Music Hall Theatre, Hudební divadlo Karlín Theatre and Kalich Theatre. In practise part, there are written interview with producents or coproducents and with actors showing in the theatres. The conclusion will show, in what they are in favor or not.

Key words

Broadway, dance, Goja Music Hall, Hudební divadlo Karlín, interpreter, Kalich, music, musical, performance, premiere, production, singing, theatre

OBSAH

ÚVOD	8
1. DEFINICE MUZIKÁLU	9
2. PRVNÍ ZMÍNKY O MUZIKÁLU	11
3. ROZKVĚT MUZIKÁLŮ V ČESKÉ REPUBLICE	13
4. NEJEN SOUKROMÉ PRODUKCE MUZIKÁLOVÝCH DIVADEL	22
5. ÚSPĚŠNÉ PRODUKCE MUZIKÁLOVÝCH DIVADEL	23
5.1 Divadlo Broadway	23
5.2 Divadlo Goja Music Hall	27
5.3 Hudební divadlo Karlín /HDK/.....	30
5.4 Divadlo Kalich.....	34
5.5 Další úspěšná muzikálová divadla	37
5.5.1 Divadlo Hybernia.....	37
5.5.2 Městské divadlo Brno	38
6. ROZHOVORY	40
6.1 Divadlo Broadway: Lída Sekaninová	40
6.2 Divadlo Goja Music Hall: Martin Novotný	42
6.3 Hudební divadlo Karlín: Egon Kulhánek	47
6.4 Divadlo Kalich: Michal Kocourek.....	52
7. ROZHOVORY S UMĚLCI	55
7.1 Divadlo Broadway: Radim Schwab.....	55
7.2 Divadlo Broadway: Josef Vojtek.....	59
7.3 Divadlo Goja Music Hall: Magda Malá	64
7.4 Divadlo Goja Music Hall: Šárka Marková	67
7.5 Hudební divadlo Karlín: Tomáš Bartůněk.....	69
7.6 Divadlo Kalich: Juraj Bernáth	73
ZÁVĚR	79
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	81
SEZNAM PŘÍLOH	84

ÚVOD

Diplomová práce se zabývá porovnáním aktuální situací českých, zejména pražských muzikálů a muzikálových scén. Důležitou otázkou pro diplomovou práci, je ujasnit si – co to vlastně muzikál je a jak se k nám dostal? Velký muzikálový boom nastal po revoluci v roce 1989. Poté se u nás začaly uvádět zejména zahraniční projekty, jakými byly například *Les Misérables – Bídníci*, *Jesus Christ Superstar*, *Evita*, *Hair* či *Pomáda*. Pro české publikum to bylo zcela něco nového a muzikál se začal stávat velmi populárním divadelním žánrem. Lidé se velmi rychle naučili divadla s uváděnými projekty navštěvovat. Je třeba také ale zdůraznit, že se situace začala měnit a kvalita muzikálů začala kolísat. Zejména u české původní tvorby – jsou velmi rozdílné již zmíněné zahraniční tituly a česká tvorba. Za hlavní otázky lze považovat: Změnila se kvalita uváděných muzikálů po roce 1989? Chodí čeští diváci na kvalitu? Je pro ně důležité, aby znali hlavní představitele? Na tyto a mnoho dalších otázek odpovídali umělci z daných, tázaných, divadel. Co je zřejmé, je to, že muzikál dnes patří k nejvyhledávanějším divadelním žánrům, o čemž svědčí i fakt, že každým dnem se v celé ČR odehraje přes 30 různých muzikálových představení v různých divadlech.

Praktickou částí této práce budou právě rozhovory, které jsou rozděleny do dvou částí. V první části budou rozhovory s producenty či jejich zástupci a v druhé části budou uvedeny rozhovory s účinkujícími rozděleny do divadel, kde převážně účinkují. Prioritní divadla jsou Divadlo Broadway a Divadlo Goja Music Hall. Dalšími uvedenými divadly jsou Hudební divadlo Karlín a Divadlo Kalich. Až rozhovory tedy ukážou, jaké názory na zkoumanou problematiku budou mít tázaní lidé.

Cílem diplomové práce by mělo být poukázání převážně na současné muzikálové dění a na muzikály v jednotlivých divadlech. Součástí by mělo být také porovnání divadel a jejich činnosti. Zároveň by měly být vyzdvihnuty a zdůrazněny ty produkce, které vznikaly po revoluci, a které úspěšně fungují do dnešních dní.

1. Definice muzikálu

Podle mnoha autorů existuje pro muzikál mnoho, ale také žádná přesná definice. Jednou z definic je, že muzikál je syntetický dramatický žánr, jenž spojuje literaturu, hudbu a tanec. Může také označovat muzikálový film, čímž se chápe filmová adaptace muzikálu, divadelní muzikálovou inscenaci nebo muzikálové divadlo. Další definice je podle Michaela Prostějovského následující: „*Muzikál je relativně mladá forma populárního hudebního divadla, zpravidla o dvou dílech, která v sobě spojuje prvky činohry, operety, varieté a opery. Často vzniká na půdorysu literárních předloh a používá prostředky pop music, jazzu a tance.*“¹ Co je jisté, je to, že muzikál se stále ještě rychle vyvíjí a tím pádem ho zatím nelze konkrétně zcela zařadit.

Na muzikálu a jeho uvedení se podílí velké množství osob: skladatelé, libretisté, režiséři, scénografové, choreografové, návrháři kostýmů a v neposlední řadě interpreti. V podpoře dramatickosti se používají efekty. Neměly by však být „tím hlavním“, měly by pouze doplňovat příběh. „*Muzikál v každém případě vyžaduje cit pro napětí, vřelý milostný příběh, věrohodnost postav a jejich charakterů, prostor pro uvolnění diváka v průběhu vedlejších dějů, smysl pro detail a humor.*“²

Co je ale také ještě velice důležité pro uvedení muzikálu? „*Gejzír tvůrčí invence musí doplňovat dokonalé zvládnutí řemesla všech zúčastněných, a to vše musí být podpořeno velkorysou finanční základnou. Muzikál zkrátka nemůže vzniknout bez vysoké sumy investovaných peněz, subvencí či zaručených sponzorských darů. Muzikál se totiž odjakživa pohybuje na komerční základně a jedním z jeho hlavních cílů je finanční úspěch.*“³ A jak pan Prostějovský ještě dodává: „*V hrudi muzikálových producentů musí být dvě srdce. Jedno pro obchod a druhé pro umění. A to v naprostém souznění. Jinak celá věc nefunguje.*“⁴

¹ PROSTĚJOVSKÝ, Michael. *Muzikál expres: Malý průvodce velkým muzikálem*. Brno: Větrné mlýny, 2008. S-21

² PROSTĚJOVSKÝ, Michael. *Muzikál expres: Malý průvodce velkým muzikálem*. Brno: Větrné mlýny, 2008.

³ PROSTĚJOVSKÝ, Michael. *Muzikál expres: Malý průvodce velkým muzikálem*. Brno: Větrné mlýny, 2008. S-22

⁴ PROSTĚJOVSKÝ, Michael. *Muzikál expres: Malý průvodce velkým muzikálem*. Brno: Větrné mlýny, 2008. S-22

Je potřeba však také zdůraznit, že muzikál a opereta nejsou zdaleka stejné žánry. Operety jsou žánrem starším a jsou psané tak, aby je mohl každý divadelní soubor zahrát i zazpívat. Muzikál začal vznikat později a je tvořen pro dotyčné osoby. Dokonce některá muzikálová díla vznikají určitým umělcům „na míru“. Dalším velkým rozdílem je produkce u muzikálu: po revoluci se stal muzikálovým producentem například Adam Novák, ten si poté našel místo, účinkující a další potřebné okolnosti. To lze označit podnikáním. S rozdílem, že u operety je, jak již bylo zmíněno, daný soubor a jemu musí odpovídat dané operetní projekty.

2. První zmínky o muzikálu

Mimořádně tvořivým obdobím byly dvacátá léta minulého století. Díla vytvořená v tomto čase jsou populární dodnes. Avšak úspěšné pokračování této dekády přerušila světová hospodářská krize a později světová válka. Pojmem se však i přes všechny negativní situace stala „největší ulice pro show“ – Broadway v americkém městě New York. Velmi populárním se postupně stával jazz. Proto se i tehdejší moderní taneční orchestry nazývali jazzovými. A ty měly jako svůj druhotný originální název právě *musical comedy*, což v překladu znamená hudební komedie. Na starém kontinentě nebyl tento žánr považován za nový, ale za typ jakési operety s americkým nádechem. Děj byl jednoduchý, písně bláznivé. Proto to ještě nelze považovat za muzikál, který známe v dnešní době. Byla to ale jakási inspirace pro vznik muzikálu jako takového. A stal se nejmladším dramatickým druhem, který nás stále svými možnostmi tak fascinuje.⁵

Později se však název tohoto žánru začal měnit. Vytratily se dodatky *comedy* a *play* a vznikl tak název „muzikál“. Z dnešního pohledu lze vývoj muzikálu datovat od roku 1927, kdy byla v newyorském divadle Broadway premiéra titulu *Lod' komediantů* (Show boat) autorů Oscara Hammersteina II. a Jeroma Kerna. Z hlediska dějin muzikálu lze tuto premiéru považovat za jakýsi zrod tohoto žánru.⁶

Při pohledu na historii muzikálu je dostatečně zřejmé, že jde o novou kvalitu. Žádný z divadelních žánrů dosud neusiloval o syntetické umělecké dílo („*gesamtkunstwerk*“). Až právě nový žánr – muzikál. A američtí skladatelé a libretisté aniž by tušili, že vytvářejí nový žánr, vytvořili muzikál - který bude mít všestranný vliv a stane se později nejvýznamnějším prvkem, který Spojené státy americké „daly“ světovému dramatickému umění.

Do Česka přivedl pojem „muzikál“ pan Ivo Osolsobě. V letech, kdy u nás nebyl muzikál příliš populárním žánrem, byl dokonce považován za jeho propagátora. Přiváděl k nám nejen západní tituly, ale také současně podněcoval vznik české tvorby.⁷

⁵ J. Degenhardt (1980, s 13, 14)

⁶ J. Degenhardt (1980, s 14)

⁷ DIVADELNÍ NOVINY. *Zemřel Ivo Osolsobě – Divadelní noviny*. [online]. [cit. 2014-2-10]. Dostupné z: <http://www.divadelni-noviny.cz/zemrel-ivo-osolsobe>

Vytvořil také dojem, že muzikál je něčím vznešeným, jako například tehdy uváděný aktuální americký titul West Side Story.

3. Rozkvět muzikálů v České republice

Po revoluci v roce 1989 se v České republice začaly objevovat muzikálové tituly, které do té doby nebylo možné u nás produkovat. Lidé si doslova žádali světová témata světových autorů. Lze si položit otázku, proč právě zahraniční tituly? Jednou z mnoha odpovědí je jistě to, že to bylo „něco nového“ a také kvalitního. Po muzikálu West Side Story diváci toužili po dalších prestižních projektech, a tak se začal, s nadsázkou možné říci, uvádět jeden muzikál za druhým.

Les Misérables – Bídníci

„Dnes ráno, 30. června 1861, o půl deváté jsem za jasného slunce, zářícího mi do oken, dopsal Bídníky. Vím, že tato zpráva bude pro Vás alespoň trochu zajímavá a rád bych, abyste ji zvěděl ode mne...“ Tato slova sděloval francouzský spisovatel, autor knihy *Les Misérables (Bídníci)*, Victor Hugo svému příteli. V tuto chvíli jistě Hugo ani nemůže tušit, jaký bude mít jeho dílo úspěch... Dílo bude později jak zfilmováno, tak zhudebněno právě do muzikálové podoby.⁸

Autoři muzikálu *Les Misérables* jsou Francouzi – Alain Boublil a Claude-Michel Schönberg. Jejich prvním společným dílem byl muzikál *La Revolution Francaise*, který měl obrovský úspěch. Autoři chtěli ovšem i podruhé sáhnout na historické téma, a to na Hugovy Bídníky. Francouzská premiéra muzikálu byla v září roku 1980 v Paříži. Po pěti letech, v roce 1985, byla premiéra v Londýně. Anglický text napsal bývalý novinář Herbert Kretzmer. Do roku 1992, kdy byla pražská premiéra, se Bídníci hráli v 16 zemích světa, ve 104 městech a ve 12 jazycích.⁹

Pražská premiéra *Les Misérables* byla v červnu roku 1992. Prvního, koho napadlo, že by se mohli „Bídníci“ uvádět i v České republice, byl Adam Novák. Ten jako český emigrant a bývalý produkční Československé televize viděl muzikál v roce 1989 v kanadském Torontu. Když myšlenku uvádět muzikál i v Praze navrhl svým českým přátelům, odrazovali ho. On se však nevzdával. Spojil se s producentem Cameronem Mackintoshem. Po „dlouhé domluvě“ mu Mackintosh dal požehnání, aby ve svém úsilí – uvádět „Bídníky“ v Praze, pokračoval. Další velkou otázkou bylo pro Nováka obsazení rolí. Jména jako Jiří Korn, Petra Janů, Karel Černocho, Jan Ježek nebo

⁸ J. Bauer, (1999, s 15)

⁹ J. Bauer, (1999, s 15)

Lucie Bílá ho napadla okamžitě. Původně ještě chtěl obsadit do role Jeana Valjeana Karla Gotta – sám Gott však roli odmítal. Režisérem se stal Petr Novotný, který měl už za sebou režírování muzikálu v Hudebním divadle Karlín – Cikáni jdou do nebe, Sugar a Funny Girl a české přetextování bylo svěřeno Zdeňku Borovcovi. Adam Novák chtěl původně muzikál uvádět v Paláci kultury, nakonec se mu ale zdál hodně moderní pro takovéto dílo a v Hudebním divadle Karlín, tam se však nedohodl s tehdejšími řediteli, Zdeňkem Pospíšilem. Když se seznámil s ředitelkou Divadla na Vinohradech, Jiřinou Jiráskovou, bylo vybráno. Divadlo měl pronajato od 29. května do 13. září. Bylo naplánováno asi sto představení – na tehdejší české poměry to bylo dosti, na světové dílo to bylo málo. Pro hlavní role po náročných konkurzech byli vybráni: Karel Černoš, Jan Ježek, Helena Vondráčková, Lucie Bílá, Petra Janů. Svou šanci prosadit se v muzikálovém světě dostali Tomáš Trapl, Magda Malá, Karolína Husáková či Radka Jiříčková. Takřka vyprodaná představení provázela muzikál celé léto. Novák tehdy chtěl dílo uvádět i příští sezonu, protože měl licenční smlouvu na tři roky. Z Divadla na Vinohradech musel však odejít a jiné prostory nezískal. Bídníci tak měli derniéru ještě ten samý rok, kdy premiéru, a to 13. září 1992. Bylo odehráno 90 repríz, které vidělo přes 65 tisíc diváků.¹⁰

Jesus Christ Superstar

Po úspěchu *Les Misérables* uváděných v Divadle na Vinohradech, pomýšleli producenti na další zahraniční dílo. V produkci nové společnosti Musical, s.r.o. Petra Novotného byl v Praze uveden muzikál *Jesus Christ Superstar* autorů Andrewa Lloyda Webbera a Tima Ricea. Místo, kde se bude muzikál uvádět, bylo vybráno až po nějaké době a volba padla na Divadlo Spirála na pražském holešovickém Výstavišti.¹¹

Světovou premiéru měl *Jesus Christ Superstar* v newyorském divadle Marka Hellingera 12. října 1971. Jeho autoři Andrew Lloyd Webber a Tim Rice na sebe upozornili už v roce 1969, kdy byl představen jejich první muzikál – *Josef a jeho pestrobarevný plášť* (*Joseph and the Amazing Technicolor Dreamcoat*).¹²

¹⁰ J. Bauer, (1999, s 29)

¹¹ J. Bauer, (1999, s 33)

¹² J. Bauer, (1999, s 33)

Rocková opera, jak také muzikál nazývá Michael Prostějovský ve své knize Muzikál Express: „*Nešlo tedy o klasický muzikál s dialogy, nýbrž o rockovou operu, v níž každé slovo mělo být zpíváno.*“¹³, a jak je také Jesus Christ Superstar znám měl už v den své premiéry dopředu vyprodány vstupenky a úspěch slavil po celém světě. O licenci na jeho uvedení měly poté zájem země jako Německo, Španělsko, Francie, Austrálie, Nizozemí nebo Mexiko. „*Rock se právě v takových dílech jako Jesus začal prosazovat jako něco většího a zásadního než pouze jeden z mnoha hudebních stylů. Stával se výrazem určitého životního a uměleckého postoje druhé poloviny dvacátého století. Dokonce si myslím, že rock je jedním z posledních záchvěvů romantismu,*“ nechal se slyšet producent Petr Novotný.¹⁴

Dílo „vypráví o posledních dnech Ježíše Krista od jeho příchodu do Jeruzaléma až po ukřižování. Protože producenti měli strach z reakce věřících a církve, vydali nejprve písničky z muzikálu na gramofonovém albu. Až pak byl muzikál uveden živě v londýnském West Endu a později na Broadwayi. O čtyři roky později vznikl podle divadelního muzikálu slavný film v režii Normana Jewisona. Novější filmové zpracování je z roku 2000.“¹⁵

Obsazení rolí bylo pečlivě vybíráno. Do role Ježíše byl obsazen Kamil Střihavka s Danem Bártou, role Máří Magdalény se perfektně zhostila Bára Basiková, Leona Machálková a Renáta Podlipská. Jídáše představovali Petr Slivka a Josef Štágr. Pilátovi dali tvář Pavel Polák s Alešem Brichtou, jeho ženu si zahrála Šárka Marková a Heroda ztělesnil Bohouš Josef, Vilém Čok a Jiří Malšovský.

Muzikál Jesus Christ Superstar měl tedy v České republice premiéru v roce 1994 v divadle Spirála. Náklady na uvedení muzikálu ale byly velmi vysoké. Přes 13 milionů korun bylo potřeba pro uskutečnění premiéry zajistit. Avšak vyplatilo se to. Muzikál měl velký úspěch a mnoho odehraných repríz. Představení v divadle Spirála mělo nádhernou atmosféru.

¹³ PROSTĚJOVSKÝ, Michael. *Muzikál expres: Malý průvodce velkým muzikálem*. Brno: Větrné mlýny, 2008. S-198

¹⁴ BAUER, Jan. *Muzikálový triumf. Slavná éra na českých scénách*. Praha: Brána, 1999. S-34

¹⁵ HDK. *Hudební divadlo Karlín – Repertoár – Jesus Christ Superstar*. [online]. [cit. 2014-1-3]. Dostupné z: <http://www.hdk.cz/repertoar/3-jesus-christ-superstar/>

Jesus Christ Superstar také v Brně. Praha totiž není jediným městem v České republice, kde byl tento muzikál uváděn. Městské divadlo Brno jej uvedlo v roce 2005, a to v režii Stanislava Moši. V brněnském divadle, na rozdíl od Prahy, však sází na kvalitní mladé zpěváky a zpěvačky, kteří bravurně zvládnou jak zpěv, herectví, tak i tanec. Přiznáno je to i v knize Muzikálový express: „*Zatímco v hlavním městě čím dál tím více sází na pop rockové zpěváky a tváře známé z televizních show, Brno vsadilo na budování klasické muzikálové scény včetně výchovy nových mladých herců, kteří umí na vysoké profesionální úrovni zpívat, hrát a tančit.*“¹⁶

Nového, a zatím posledního, nastudování se Jesus Christ Superstar dočkal v roce 2010, kdy měl muzikál premiéru v Hudebním divadle Karlín. Do hlavních rolí byli opět obsazeni Bára Basiková s Kamilem Střihavkou. Poměrně úspěšné znovuuvedení tohoto muzikálu dále přitahuje diváky do karlínského divadla. Ježíš je repertoáru HDK stále a s přestávkami je dále uváděn.

Dracula

Muzikál, který byl napsán na motivy irského spisovatele Brama Stokera. První myšlenka, vytvořit český muzikál, Draculu, napadla Egona Kulhánka a choreografa Richarda Hese. Jejich nápad však velice napadala myšlenka, zda se jim může vůbec podařit vytvořit v Česku úspěšný projekt. Po úspěchu „Bídníků“ totiž v České republice žádný český projekt velký úspěch neměl. Jelikož ale Richard Hes tančil ve skupině UNO a mimo jiné s touto skupinou jezdili také s muzikálovou show, znal zahraniční projekty a Egon Kulhánek založil v roce 1994 svou produkční společnost Nota Bene Musical, pláclí si. Vsadili na „osvědčené“ lidi té doby, a tak oslovili skladatele, který měl největší počet prodaných desek, pana Karla Svobodu, autora nejlepších textů, pana Zdeňka Borovce, držitele Oscara za kostýmy, pana Theodora Pištěka a režiséra Národního divadla, pana Jozefa Bednárika. Celý muzikál Dracula nakonec „stál“ 23 milionů korun.¹⁷

Muzikál Dracula se nakonec uváděl v jednom ze sálů Kongresového centra, které se dříve označovalo jako Palác kultury. Sál, který měl kapacitu 1444 míst, sliboval

¹⁶ PROSTĚJOVSKÝ, Michael. *Muzikál expres: Malý průvodce velkým muzikálem*. Brno: Větrné mlýny, 2008. S-203

¹⁷ J. Bauer, (1999, s 52,53)

návratnost vložených investic. Pozdější velký úspěch muzikálu donutil producenty k tomu, aby sál nechali zvětšit na 1562 sedadel. Tím se ze sálu stal největší divadelní prostor v celé České republice.¹⁸

Inscenace pojednává o hraběti Draculovi, kterému po porodu zemřela jeho choť Adriana. První půlka muzikálu se odehrává ve středověku, druhá prakticky v současnosti. Po vyvraždění kláštera ho prokleje kněz, kterého Dracula také zabijí. Jeho kletba spočívá v odsouzení Draculy k nesmrtelnosti. Tím je ze začátku nadšen, po čase však poznává, že to není vše, co by si mohl přát. Zjišťuje, že ač je nesmrtelný, nemůže najít tu pravou lásku, kterou ztratil smrtí Adriany. Ani jeho neteř Lorraine mu z jeho trápení nemůže pomoci. Po všech útrapách mu kněz nakonec „umožňuje“ zemřít a on se konečně setkává se svou jedinou láskou. Muzikál tedy není hororem a nepopisuje Dracula jako krvelačného hraběte, jak byl do oné doby znám, ale spíše jako věčného milence, který po smrti své nejdražší je odsouzen k nesmrtelnosti a tu pravou lásku už nemůže najít. Muzikálový příběh by se tedy dal označit jako romantický příběh velké lásky.

Obsazení rolí do muzikálu Dracula bylo převážně vybíráno z náročných pětikolových konkurzů. Autoři měli také své návrhy, a tak na hlavní roli, hraběte Draculy je napadl Michael Kocáb či Karel Gott. Oba ale nabídku odmítli, a tak museli producenti hledat dál. Až mluvčí produkce, Janis Sidovský, vyřkl jméno Daniel Landa. Ani ten se však na roli zcela nehodil a před premiérovým publikem nakonec vůbec nestál. Nakonec se jím stal, do té doby neznámý, skoro dvoumetrový operní pěvec Daniel Hůlka. Jeho milenkou Lorraine ztvárnila Lucie Bílá a Magda Malá, choť Adrianu Leona Machálková a v dalších rolích se představili Tomáš Trapl, Jiří Korn, Pavel Vítek nebo Pavel Polák. Premiéra muzikálu Dracula se uskutečnila 13. října 1995. Derniéra se odehrála 5. června 1998, což znamená, že se muzikál uváděl skoro tři roky prakticky nepřetržitě. Během této doby se v muzikálu vystřídal mnoho dalších umělců: například Iveta Bartošová, Petr Dopita, Tomáš Bartůněk či Lucia Šoralová. Dracula se dočkal 916 repríz a spatřilo ho 1 247 400 diváků. Zajímavostí je, že ze sólistů odehrála nejvíce představení Magda Malá, která představovala Lorraine a Větrnou Nymfu. Bylo jich

¹⁸ J. Bauer, (1999, s 54)

celkem 757. Na podzim v roce 1998 se Dracula uváděl na Slovensku, v Bratislavě a 15. září měl dokonce premiéru až v korejském Soulu.¹⁹

Do dnešního roku ho žádný jiný muzikál uváděný v České republice, nepřekonal.

Druhým projektem Karla Svobody byl muzikál Monte Cristo, který měl premiéru v roce 2000 v Kongresovém centru v Praze a uváděl se do roku 2002. Odehrálo se 444 repríz a vidělo jej přes 526 000 diváků. Byť by se čísla zdála vysoká, v porovnání s Draculou to bylo velmi nízké. Jedním z možných důvodů menší návštěvnosti bylo možná také to, že již skončil porevoluční boom a muzikálových produkcí v Česku přibývalo a přibývalo.

Evita

Muzikál autorů Andrewa Lloyd Webbera a Toma Ricea měl světovou premiéru 21. června 1978 v Londýně. Co však ale premiéře předcházelo, bylo dvojalbum, které vydali dva roky před ní. Mělo to být známkou, zda bude muzikál úspěšný či nikoliv. To, že bude dílo opět úspěšné, usvědčila platinová deska a titulní píseň muzikálu, *Don't cry for me Argentina* (Neplač pro mne, Argentino) se dostala na dlouhou dobu na první příčky v hitparádách. Premiéra muzikálu za oceánem byla v roce 1979, a to na newyorské Broadwayi. Podle muzikálu byl dokonce natočen i film *Evita*, který byl oceněn mnoha velkými cenami.²⁰

Muzikál pojednává o nejproslulejší ženě Latinské Ameriky, Evě Perónové. Mladá María Eva Duarte přišla v raném věku do Buenos Aires, aby se stala herečkou. Chybělo jí sice vzdělání, ale ne ráznost a drzost. Změnila si jméno na *Evitu* a brzy se stala milenkou a později manželkou jednoho z představitelů armády a později argentinského prezidenta Juana Dominga Peróna. Brzy si získala popularitu zejména u chudší části obyvatelstva.²¹

Poprvé se v České republice muzikál *Evita* uváděl v roce 1989, kdy s ním v Divadle na Vinohradech hostovalo budapešťské Divadlo operety. České nastudování mělo svou premiéru až v roce 1998. Textu se ujal opět Michael Prostějovský. Na hlavní

¹⁹ J. Bauer, (1999, s 72)

²⁰ J. Bauer, (1999, s 95)

²¹ J. Bauer, (1999, s 95)

roli Evity byla původně navržena Lucie Bílá. Nakonec byly přes konkurzy vybrány Radka Fišarová a Tereza Slouková. V dalších rolích vystupovali Tomáš Trapl, Petr Spálený, Dan Bárta nebo Jiří Bareš. Velkým otazníkem však dlouho zůstávalo, kde se vlastně muzikál bude uvádět. Nakonec Evita naskočila hned po ukončení Jesus Christ Superstar do divadla Spirála. Ještě večer před premiérou, na tzv. předpremiéře režisér Novotný odhadoval, že náklady spojené s muzikálem – což činilo asi devatenáct milionů, by se mohly do roka vrátit. Svá slova čerpal tak ze slov Stanislava Aubrechta, který v ten samý večer oznámil, že do té doby diváci utratili za vstupenky neuvěřitelných osm milionů korun. Premiéra se tedy uskutečnila 29. srpna 1998 v titulní roli s Radkou Fišarovou.²²

Premiéra ač byla dlouho očekávanou a mediálně velmi propíranou, nedokázala zajistit takový úspěch, jak tomu bylo u muzikálu Dracula. A na otázky médií Radce Fišarové, zda si myslí, že bude díky Evitě tak známou a uznávanou zpěvačkou jakou se stala Lucie Bílá díky Draculovi, odpověděla: „*Jestli z nás budou hvězdy, na to se mě zeptejte tak za tři roky.*“²³ Jak vše dopadlo, můžeme dnes zhodnotit. Muzikál Evita, v západním světě tolik opěvovaný, se u nás takového úspěchu bohužel nedočkal.

Hair

Muzikál autorů Geroma Ragniho a Jamese Radoa s hudbou Galta MacDermonta měl světovou premiéru 7. října 1967 v New Yorku. Všichni tři autoři se o muzikálu vyjádřili: „*Vlasy jsou příběhem kmene, který na scéně předvádí svůj způsob života, aby přesvědčil ty, kteří přihlížejí, o svých záměrech a snad i získal jejich větší pochopení, podporu a snášenlivost, a tak i rozšířil obzory jejich aktivní účasti vedoucí k lepšímu, zdravějšímu a mírumilovnému a láskyplnému světu.*“²⁴ První verze muzikálu se odehrálo 93 představení, poté bylo dílo přepracováno a uvedeno v obnovené premiéře v roce 1968 přímo na newyorské Broadwayi. Tato verze měla mnohem větší úspěch než předchozí a uváděla se až do roku 1972, s počtem repríz: 1742. Čím by se mohl muzikál

²² J. Bauer, (1999, s 99-103)

²³ BAUER, Jan. *Muzikálový triumf. Slavná éra na českých scénách.* Praha: Brána, 1999. S-103

²⁴ BAUER, Jan. *Muzikálový triumf. Slavná éra na českých scénách.* Praha: Brána, 1999. S-85

pochlubit, bylo, že se poté uváděl v 31 zemích po celém světě a v roce 1978 byl dokonce zfilmován českým režisérem Milošem Formanem.²⁵

Muzikál Hair, neboli také Vlasy, se do Prahy dostal v roce 1996. Premiéru měl v pavilonu Pyramida na pražském Výstavišti. Přestože mu někteří odborníci nedávali mnoho nadějí na úspěch, opak se stal pravdou. Vlasy patří k těm úspěšnějším projektům v českých zemích. Na otázku, zda se nebojí produkce konkurence muzikálu Jesus Christ Superstar ze sousední Spirály, odpověděl Radek Balaš následovně: „... *Existuje teorie, kterou propagují zejména zahraniční producenti, že muzikálové publikum se násobí počtem produkcí, nikoliv ubývá. Což je strašně zajímavé. Na činohru však prý tento model neplatí. Navíc by bylo velmi zajímavé, přirozené a pěkné, kdyby se podařilo tady na Výstavišti vytvořit jakési minicentrum hudebně dramatického divadla, které by v budoucnosti mělo návaznost dalších projektů, a tak bychom mohli mít takovou malou českou Broadway či londýnský West End.*“²⁶

Muzikál produkovaný agenturou Orfeus, odlišný od jiných doposud uváděných v České republice, sklízel úspěchy. Zahrnoval totiž v sobě činohru, zpěv, tanec a hudbu – to, co vlastně k pravému muzikálu patří a co má obsahovat. Možná i proto byly konkurzy zájemci dosti navštívené: přišlo nejen zaspívat více než 330 interpretů. Byli to lidé rozdělení do tří skupin: zpěváci, herci a tanečníci. Nakonec bylo vybráno asi 58 osob, což stačilo na dvojí obsazení muzikálu. Dalším rozdílem bylo to, že producenti vsadili na neznámé tváře, často absolventy škol. Nemohli však opomenout i na známé tváře, a tak oslovili Davida Kollera, Petra Muka, Ilonu Csákovou. Z těchto tří však do muzikálu nastoupila pouze Iona Csáková. Dalšími byli Katarína Hasprová, Roman Vojtek, Martin Havelka, Lenka Nová či Dan Vašut. Premiéra se udála 20. prosince 1996 a s ní bylo zároveň i pokřtěno nové divadlo Pyramida. Zajímavé však bylo, že se představení střídala s výstavami: „*Ve smlouvě o pronájmu Pyramidy jsme se zavázali, že ji na šedesát dní v roce uvolníme pro výstavní účely,*“ řekl producent muzikálu Miloslav Jeníček.²⁷ Rozpočet muzikálu přesahoval částku dvacet milionů korun, což se nejspíš stalo tomuto muzikálu také osudným.²⁸

²⁵ J. Bauer, (1999, s 85)

²⁶ BAUER, Jan. *Muzikálový triumf. Slavná éra na českých scénách*. Praha: Brána, 1999. S-85,86

²⁷ BAUER, Jan. *Muzikálový triumf. Slavná éra na českých scénách*. Praha: Brána, 1999. S-85-88

²⁸ J. Bauer, (1999, s 89)

Muzikál Vlasy byl nakonec ukončen k 31. lednu 1998. Jako důvod byly uváděny finanční problémy. Podle Miloše Mojžíše z agentury Orfeus to mohly zavinit jak finanční problémy, tak i nedostatečná reklama. Představení sice byla úspěšná, nikoliv však zcela vyprodaná. Úplná pravda nám však zůstane asi skryta. Co se jí ale blíží nejvíce, je, že o divadlo Pyramida začal být velký zájem a právě k 31. lednu přebírá divadlo Stanislav Aubrecht ze společnosti Musical. Muzikál Vlasy se u nás uváděl pouhých třináct měsíců a odehrálo se 230 repríz. „*Je to podle mého názoru velká škoda,*“ povzdechl si jeden z účinkujících, Martin France. „*Vlasy byly svým způsobem jediným muzikálem odvázanějšího typu.*“²⁹

²⁹ BAUER, Jan. *Muzikálový triumf. Slavná éra na českých scénách*. Praha: Brána, 1999. S-94

4. Nejen soukromé produkce muzikálových divadel

Po roce 1989 začaly v České republice vznikat i soukromé produkce. Při tomto boomu a rozkvětu muzikálu u nás to asi nevypadalo zvláště. Mohly se ale všechny uživit? Mnoho z nich zaniklo nebo hned zkrachovalo po uvedení muzikálu, který nebyl úspěšný. Jako příklad lze uvést muzikál 451° Fahrenheita, který byl po pár reprízách ukončen. Stejně tak to je možné uvést u produkce muzikálu Kladivo na čarodějnice, který po špatné reklamě byl také po pár představeních ukončen z nedostatku prodaných vstupenek. Za zmínku také jistě stojí muzikál o Švejkovi, který se velmi krátkou uváděl v Divadle Hybernia. Tady důvodem ukončení byla nespokojenost diváků s možnou podobností s filmem Dobrý voják Švejk, který byl natočen s Rudolfem Hrušínským v hlavní roli, a který snad každý Čech viděl a tudíž by muzikál okamžitě porovnával s filmem. Podle médií tato česká klasika nemá konkurenci a vytvořit podle takového filmu divadelní představení bylo velmi riskantní. Nelze opomenout ani bravurní výstup Hrušínského, který by jistě v muzikálu nemohl být překonán. Byla to tedy otázka špatného výběru tématu. Je třeba tím pádem zdůraznit, že nezáleží jen na špatné produkci, může jít také právě o „špatné“ dílo, které lidem nepřilne k srdci anebo jak už bylo zmíněno, může jít o špatnou reklamu a tak se lidé ani nedozví, že se ten či onen muzikál vůbec uvádí.

Další důležitou otázkou pro nové producenty bylo, kde se vlastně bude hrát? A jak bylo zmíněno již výše, producenti museli najít takové místo, které by odpovídalo daným potřebám muzikálu. A tak úspěšným mohl být pouze ten, kdo si našel příhodný prostor. To se pár lidem podařilo a začaly vznikat i takové produkce, které úspěšně působí v České republice již řadu let a stále se rozvíjí.

Lze se ale zamyslet nad tím, jaké prostory pro své produkce producenti získali. V porevolučních letech byli cizí autoři a majitelé práv, dalo by se říci, „hodnější“ a na tehdejší pořádající agentury nebyly kladeny takové nároky. To se však postupně začalo měnit a dnes je opravdu velmi těžké získat licenční práva pro uvádění zahraničních titulů. V Česku se to daří hlavně Hudebnímu divadlu Karlín, občasně Goja Music Hall a Městskému divadlu Brno. Menší divadla, jako například Divadlo Broadway či Kalich takové možnosti a prostory nemají, a tudíž si svá díla převážně musí tvořit sami. A právě třeba Divadlo Broadway sází na svého dvorního skladatele, Michala Davida.

5. Úspěšné produkce muzikálových divadel

5.1 Divadlo Broadway

Pražské divadlo Broadway je dnes jedním z nejvíce vyhledávaných muzikálových divadel. Svým divákům nabízí především muzikály. V poslední době to už ale jsou také však koncerty a různá činoherní představení.

Jak to ale bylo s divadlem od jeho počátků? Mnoho, převážně staršího publika, si divadlo pamatuje ještě jako kino Sevastopol. Později bylo přejmenováno na Cinema Broadway. Tento objekt byl trvale uzavřen v roce 1998 a od té doby chátral. V březnu roku 2001 si tyto prostory pronajala společnost Divadlo Broadway a. s., která ve spolupráci s dalšími firmami celý objekt zrekonstruovala a vybuodovala zde třípodlažní Divadlo Broadway. To bylo v prosinci 2001 zkolaudováno a uvedeno do provozu.³⁰

Soukromá produkce Cleopatra Musical pana producenta Oldřicha Lichtenberga a Michala Davida začala svou činnost muzikálem Kleopatra v roce 2001. Od té doby si drží prvenství na předních příčkách muzikálových produkcí. Protože Divadlo Broadway je čistě soukromou záležitostí, ke svému chodu nedostává žádné dotace od státu. Musí proto většinu financí získat vyprodaným sálem uvádějícího muzikálu. Proto z počátku působení divadla bylo pravidlem, že s příchodem nového muzikálu bylo divadlo k dispozici pouze tomu určitému muzikálu. Například Kleopatra, Tři mušketýři, Angelika se hrály více jak rok a půl v kuse, aby se pokryly alespoň částečně náklady, které byly vynaloženy danému muzikálu.

Jak již bylo zmíněno, prvním uvedeným muzikálem, kterým Divadlo Broadway zahájilo svou „kariéru“, byla Kleopatra. Hudbu složil známý skladatel nejen tanečních hitů Michal David a texty potažmo libreto napsal Lou Fanánek Hagen společně se Zdeňkem Borovcem a jeho dcerou, Lucií Stropnickou. Režii byl pověřen Filip Renč. Producentem se stal, dnes již velmi zkušený muzikálový producent, Oldřich Lichtenberg. Muzikál Kleopatra měl velký úspěch. Na divadelní prkna se s pár přestávkami vracel až do roku 2012, kdy ohlásil svou derniéru. Stále ho však mohou diváci spatřit při svém koncertním provedení v různých městech po celé České republice.

³⁰ DIVADLO-BROADWAY. *O divadle Broadway – historie a současnost*. [online]. [cit. 2013-11-13]. Dostupné z: <http://www.divadlo-broadway.cz/historie>

Protože divadlo nemělo svůj vlastní herecký ani pěvecký soubor, muselo si své tváře „vytvořit“. Kleopatra s sebou přivedla spoustu nových kvalitních zpěváků či zpěvaček. Příležitost dostali známí i neznámí umělci. Mezi nimi například Monika Absolonová, Zdenka Trvalcová, Zuzana Norisová, Tomáš Trapl, Alan Bastien či Juraj Bernáth.

Dalším muzikálem, který Divadlo Broadway uvedlo, byli Tři mušketýři. Hudbu opět složil hitmaker Michal David a o libreto se postaral Lou Fanánek Hagen tentokrát s Liborem Vaculíkem. Režie a choreografie se ujal také Libor Vaculík. Dalo by se říci, že co do budoucnosti, se tyto pánové stali nejmenovanými stálicemi tohoto divadla.³¹ Ústřední melodie muzikálu, píseň *All for love* neboli v českém podání *Mušketýr ví jak žít* je však již „vypůjčena“ od světově známého zpěváka Bryana Adamse.³² Dalo by se říci, že, byť je to teprve druhý muzikál Michala Davida, daly by se již v tomto díle najít jisté hudební podobnosti s muzikálem Kleopatra.

S tímto muzikálem se objevili opět nové a známé tváře – Monika Absolonová, Radka Fišarová, Alan Bastien, Zdenka Trvalcová, Tomáš Trapl, Pavel Habera či Josef Vojtek.

Třetím velkým projektem tohoto divadla byl muzikál Angelika inspirovaný filmovou předlohou a historickým románem od francouzské spisovatelky Anne Golon. Hudbu opět složil Michal David. V tomto projektu je již ale hudba namíchaná s hudbou, která je známá z několikadílného filmu o Angelice. Režie se zde ujímá Jozef Bednárík, který bravurně zrežíroval například muzikál Karla Svobody – *Draculu*. Muzikál Angelika měl obrovský úspěch, prakticky více jak rok od premiéry bylo stále vyprodáno.

Čím ale to, že relativně rychle za sebou jdoucí premiéry nových muzikálů mají takový úspěch? Producent těchto titulů, Oldřich Lichtenberg, sazí nejen na témata oblíbená a zajímavá pro diváky, ale také na zvučná jména. A tak mezi již některými uvedenými stálicemi tohoto divadla, se v každém novém titulu objevují další zvučná

³¹ TŘI MUŠKETÝŘI-MUZIKÁL. *Tři mušketýři*. [online]. [cit. 2013-11-13]. Dostupné z: <http://www.trimusketyri-muzikal.cz/index.php?id=tvurci>

³² TŘI MUŠKETÝŘI-MUZIKÁL. *Tři mušketýři*. [online]. [cit. 2013-11-13]. Dostupné z: <http://www.trimusketyri-muzikal.cz/index.php?id=tvurci>

jména. A to v Angelice například Leona Machálková, Josef Vojtek, Dasha, Bohuš Matuš, Petra Janů nebo Tomáš Savka.

Ovšem muzikál, na prasknutí plný zvuknými jmény, teprve přijde. Je jím Mona Lisa. Dílo pojednávající o příběhu Mony Lisy a vzniku jejího portrétu zhudebnil Bohouš Josef. Helena Vondráčková, Hana Zagorová, Petr Kolář, Josef Vojtek, Marta Jandová či Petr Muk. Jedno známé jméno vedle druhého. U tohoto díla ale už můžeme vést v patrnost, že ačkoliv se to známými jmény jen hemžilo, takový úspěch už muzikál nezaznamenal. Jedním z důvodů mohlo být stále stejný motiv – historická témata. Ale už i podobný styl výpravy. Sólové písně, kdy interpret stojící v popředí, je doprovázený třemi, někdy i více, tanečníky či tanečnicemi.

Další díla uváděná v Divadle Broadway byla již méně úspěšná. Tituly Ať žije rockenroll, Adéla ještě nevečeřela, Je třeba zabít Davida, muzikál pro teenagery Andílci za školou si připsaly jen pár desítek repríz.

Postupem času si Divadlo Broadway vytvářelo své muzikálové stálice, které se objevovaly prakticky v každém nastudovaném titulu. I proto si jistě drží své stálé příznivce. Patří mezi ně například Monika Absolonová, Zdenka Trvalcová, Tomáš Trapl, Josef Vojtek, Radka Fišarová nebo Marian Vojtko.

Dalo by se říci zlom, přišel až s muzikálem Kat Mydlář. Diváci jakoby se po letech těšili na „domácí“ hudbu Michala Davida. Premiéra zahájila více jak rok úspěšných a vyprodaných představení. Důvodem byl jistě i fakt, že výprava byla vytvořena poněkud modernějším způsobem. Od moderních, až pestrobarevných kostýmů, po světelné efekty jako kupříkladu svítící meče, promítání světelných projekcí až po svítící kostýmy. Tímto se muzikál odlišil, byť byl opět historicky zaměřen, od ostatních a pro diváky to byl takový nový pohled na věc.

I v tomto titulu producent Lichtenberg vsadil jak na zvukná jména, tak na stálice divadla. V hlavních rolích se objevil Daniel Hůlka, Bohuš Matuš, Marian Vojtko, Zdenka Trvalcová, Radka Fišarová, Kateřina Brožová, Petr Kolář, Markéta Procházková, Ivana Jirešová či Lucie Černíková. Muzikál Kat Mydlář je již několikátým titulem z dílny Michala Davida, není asi tedy divu, že diváci již poznávají podobnost s některými melodiemi z jiných jeho předchozích děl.

Nejvíce je to asi možno rozpoznat v nejnovějším projektu, které Divadlo Broadway uvádí. Tím je muzikál Mata Hari, pojednávající o francouzské špionce,

kteřou nakonec obviní a zastřelí. Byť je to úplně jiné téma – období a styl pařížské Moulin Rouge a kabaretu, poctivý a pravidelný divák Davidových muzikálů v něm jistě zachytí známé melodie z jeho předchozích titulů. Co je, však, odlišením od již předchozích muzikálů Michala Davida je to, že je v představení i dosti činohry. Bylo tedy potřeba pečlivě vybírat nejen zpěváky, ale i herce. A herecké zastoupení je zde opravdu silné.

A i zde autoři vsadili na známá jména – Kateřina Brožová, Yveta Blanarovičová, Josef Vojtek, Marian Vojtko, Markéta Procházková, Pavel Soukup, Marek Vašut, Jiří Langmajer nebo Martin Stropnický.

TROŠKU NĚCO JINÉHO

Klíč králů, Hamlet, Casanova – muzikály uvádějící se v Divadle Broadway avšak ne z dílny autora hudby Michala Davida. Ačkoliv zdařená díla – takový úspěch neměla. Mohlo by to být tím, že lidé jsou zvyklí v Divadle Broadway na Michala Davida a nikoho jiného „nechtějí“?

Muzikál Hamlet je z dílny hudebního skladatele a zpěváka, Janka Ledeckého. Původně byl uváděn v Divadle Kalich. Svou obnovenou premiéru měl v březnu roku 2012 právě v Divadle Broadway. Autoři tentokrát vsadili na jednoduchost. Žádné světelné efekty ani projekce. Jednoduché kulisy i kostýmy. Kvalitní texty a příjemná hudba. To vše diváky přilákalo. Po obnovené premiéře v Divadle Broadway to už ale vypadalo trošku jinak. Byť byli obsazeni i takoví umělci jako Václav Noid Bárta, Josef Vojtek, Leona Machálková nebo zaručení kvality Tomáš Trapl, muzikál se neuváděl příliš dlouho. Možná se již diváci Divadla Broadway naučili, že je většinou muzikál plný zvučných jmen a bez nich již do divadla nepřijdou.

Muzikál z dílny manželů Landových Klíč králů přinesl do Divadla Broadway úplně jiný nádech. Jiný styl hudby, jiná výprava. Téma z magična a mýtična. A nová jména: Radim Schwab, Ondřej Izdný nebo Vanda Konečná. Tento muzikál mohl mít úspěch, a to nejen u oblíbenců Landových muzikálů. Už ale jeho vznik však provázela špatná reklama. Začalo to odloženou premiérou a skončilo to tím, že z nestihnutého a nedokončeného muzikálu vytvořil Daniel Landa 1. díl Klíče králů – Kámen Bohů. Pro diváky, zatažené do netypického děje, to znamená jediné – domyslet si konec po svém. To dílu bohužel na popularitě nepřidalo.

Casanova byl původně uváděn na zámku Hluboká nad Vltavou. Vzhledem k tomu, že popisuje pobyt italského milovníka Casanovy na zámku Duchcov u hraběte Valdštejna, byl umístít představení právě tam určitě dobrý nápad. Horší to už možná bylo s premiérou v Divadle Broadway. Dalo by se říci, že na poslední chvíli se autoři rozhodli zařadit ho do repertoáru divadla. Dílo Zdeňka Bartáka je velmi povedené a snad i vtipné, ale pro pražského diváka ne zcela dostačující. Náročné zkoušky byly odměněny jen pár reprízami.

Závěrem... Za celé působení Divadla Broadway bylo vyprodukováno mnoho muzikálů. Nejúspěšnějším z nich byla zcela jistě Kleopatra. Možná i tím, že byla první. Pozdější muzikály již prakticky hudebně splývají a krom tématu se ani moc neodlišují. S nadsázkou by se dalo říci, že Divadlo Broadway je takovou továrnou na muzikály. Dá se ale vytvořit opravdu kvalitní muzikál za tak krátkou dobu? Forma těchto muzikálů je v každém prakticky stejná – sólový interpret stojí v popředí a za ním se vlní pouze taneční company. Ano, s muzikály typu Bídníci, Jesus Christ Superstar, Miss Saigon či Fantom opery se to srovnávat nedá. Je ale však jisté, že lidé se na muzikály Divadla Broadway budou vracet i nadále, protože jeho tituly patří stále k těm nejoblíbenějším v České republice.

Je také vidět, že poslední dobou přibývá rychle za sebou jdoucích premiér. Nasadit jeden titul na celý rok nebo více by dnes již nebylo možné. Diváci mají totiž již větší výběr a divadla se předhánějí jak si diváka přetáhnout. Proto i Divadlo Broadway obměňuje repertoár častěji a díla střídá s daleko menšími intervaly.

5.2 Divadlo Goja Music Hall

Futuristická stavba ve tvaru egyptské pyramidy byla postavena v roce 1991. Nachází se na pražském holešovickém Výstavišti a její původní využití byla výstavní síň. V dalších letech sloužila jako veletržní pavilon. Až v pozdějších dobách je objekt přejmenován a vzniká z něj Divadlo Pyramida. To bylo slavnostně otevřeno premiérou muzikálu Hair v roce 1996. Dalšími projekty, které se v divadle uváděly, byly: muzikálová show Mise, což byl výběr nejlepších písní z amerických muzikálů s premiérou v roce 1998³³, Popelka, která se do divadla přemístila z Divadla Milénium³⁴

³³ ŠÁRKA MARKOVÁ. *Šárka Marková*. [online]. [cit. 2013-11-18].
Dostupné z: <http://www.sarkamarkova.cz/>

a následovala Pomáda, která se však ještě stále v prostorách střídala s výstavami. Divadlo s počtem míst 876 bylo jedním z největších v Praze. Po povodních a velmi rozsáhlé rekonstrukci v roce 2002 budovu koupila Agentura GoJa, spol. s.r.o. a prostory se změnilly na pohodlné, ideální a moderní místo pro muzikály a divadelní představení. Znovuotevřeno bylo premiérou muzikálu Bídníci 16. září 2003.

Asi nejznámější produkcí spojenou s Divadlem Goja Music Hall je právě Agentura Goja – Gott-Janeček. Ta má na svém kontě produkci převážně zahraničních muzikálů - Les Misérables a Miss Saigon. Není to však jediná produkce působící v divadle. Produkce pořádající muzikál Pomáda dnes již dávno není. Avšak produkce muzikálu Děti Ráje je velmi úspěšnou. Muzikál producentů Michala Bělouška a Viktora Mráze se uvádí již pátou sezonu. A na podzim se nám to může potvrdit. Agentura Goja chystá muzikál Fantom opery, který se v České republice ještě nikdy neuváděl.

Pomáda

Světově známý muzikál *Grease* neboli česky Pomáda, měl v pražském divadle Pyramida premiéru v roce 2001. Muzikál autorů Jima Jacobse a Warrena Caseyho po celém světě jistě proslavila filmová verze s titulními herci Johnem Travoltou a Olivíí Newton-John. V České republice ho uvedla produkce Bouard.³⁴ Hlavní role ztvárnili Zuzana Norisová, Roman Vojtek, Šárka Marková či Daniela Šinkorová.

Les Misérables - Bídníci

V roce 2003 se do České republiky vrátil muzikál Bídníci. Tentokrát už však ne do Divadla na Vinohradech, ale do divadla Goja Music Hall. Velkolepý návrat slavného díla byl více než očekávaný. Vyprodáno na dlouhé měsíce dopředu a velká poptávka zaručovaly úspěch. A ten i záslužně nastal. Muzikál autorů Alaina Boublila a Claude-Michel Schönberga vznikl na motivy stejnojmenné předlohy Bídníci francouzského

³⁴ MUSICALNET. *Musicalnet.cz – Popelka znovu – tentokrát v Goja Music Hall*. [online]. [cit. 2013-11-18].

Dostupné z: <http://musicalnet.cz/recenze-a-clanky/50-popelka-znovu-tentokrat-v-goja-music-hall>

³⁵ MEDIA.NOVINKY. *Novinky: Pomáda 2001 – Goja Music Hall*. [online]. [cit. 2013-11-13].

Dostupné z: <http://media.novinky.cz/archiv/Index/Kultura/7481.html>

autora Victora Huga. Českého přetextování se mistrovsky ujal Zdeněk Borovec. I díky němu se do podvědomí diváků zapsaly písně jako *Knížka snů* nebo *Píseň samotářky*.³⁶

Autoři projektu vsadili jak na známá jména, tak i méně známá. Hlavní role ztvárnili Helena Vondráčková, Daniel Hůlka, Karel Černochoch, David Uličník, Magda Malá, Šárka Marková, Pavel Vítek, Lucie Černíková, Jan Ježek, Tomáš Bartůněk, Josef Štágr, Jiří Korn, Hana Křížková, Tereza Mátlová či Leona Machálková. Jak je možné vidět, nejsou to jen jména, která jsou mediálně propírána. A i přesto měl tento muzikál velký úspěch. Producent Janeček tedy nevsadil na zvučná jména, ale na kvalitu uváděného díla. A tím Bídníci bezesporu jsou. Mají vše, co by měl muzikál obsahovat: kvalitní pěvecká sóla, taneční i pěveckou company, živý orchestr a jeviště odpovídající potřebám projektu.

Bídníci se vrátili ještě jednou do Divadla Goja Music Hall, a to v obnovené premiéře v roce 2012. Tentokrát už však produkce vsadila také spíše na zvučná a známá jména, jako je to možné pozorovat zejména u Divadla Broadway. Mezi „nováčky“ muzikálu byli například Monika Absolonová, Marta Jandová, Josef Vágner nebo Marian Vojtko, kteří se „přidali“ k umělcům, kteří vstoupili do stejné řeky: Magda Malá, David Uličník, Tomáš Bartůněk, Daniel Hůlka, Tereza Mátlová či Josef Štágr. Tentokrát však muzikál nezaznamenal takový úspěch jako v roce 2003. Dokonce podle kritiků to bylo s porovnáním nastudování ve vinohradském divadle a nastudování v roce 2003 na nejnižší úrovni.

Miss Saigon

Dalším muzikálem, který byl v divadle uváděn, byl Miss Saigon. Dílo stejných autorů jako Bídníci však již takový úspěch nemělo. Ačkoliv obsazení rolí bylo kvalitně vybíráno anglickými autory, téma Miss Saigon – příběh mladé Vietnamky, která ve válce Vietnamu proti Američanům přijde o oba rodiče a je nucena si vydělávat na živobytí prostitucí. Tam pozná amerického vojáka, do kterého se zamiluje a pak i vezme. Později Američané z Vietnamu musí odejít, ona s ním však nemůže... - bylo pro českého diváka moc vzdálené. Ačkoliv produkce vytvořila podtitul Miss Saigon – Velký příběh lásky, diváky nenalákala.

³⁶ BÍDNÍCI. *Autoři Les Misérables – Bídníci*. [online]. [cit. 2013-11-13]. Dostupné z: <http://www.bidnici.cz/autori/>

Děti Ráje

Zatím posledním, velmi úspěšným projektem jsou Děti Ráje. Producenty jsou Michal Běloušek a Viktor Mráz. Režie se ujal Petr Novotný, který režíroval například muzikál *Jesus Christ Superstar*, *Bídníci* nebo *Miss Saigon*.³⁷ Premiéra Děti Ráje byla v roce 2009 a s přestávkami - střídáním s muzikálem *Bídníci* - se muzikál uvádí dodnes. Představení s hity 80. let Michala Davida se těší stále velké návštěvnosti. Obsazení rolí tvoří převážně mladí interpreti (Petra Doležalová, Tomáš Löbl či Petr Poláček), své místo však zde najdou i muzikálové stálice (Šárka Marková, Josef Štágr či Michaela Nosková), ale také i herci (Martin Zounar či Lukáš Vaculík). Důležitým plusem pro tento muzikál je určitě i to, že jeho téma je odpočinkové, „jednoduché“, což se pro diváka jeví jako příjemnější než náročnější témata.

Divadlo Goja Music Hall patří k divácky velice atraktivním divadlům. Ačkoliv nemá na svém kontě takové množství muzikálů jako konkurenční Divadlo Broadway, můžeme říci, že je velmi úspěšným. Projekty, které se zde uváděly či stále uvádějí, patří mezi nejnavštěvovanější v celých Čechách. A s nadsázkou by se dalo říci, že se v „Goji“ nedělají neúspěšné muzikály.

5.3 Hudební divadlo Karlín /HDK/

Hudební divadlo Karlín se odlišuje od již zmíněných divadel tím, že je státním divadlem a tudíž dostává městské dotace. Má svůj repertoár, stálý herecký a pěvecký soubor. Poslední dobou se však ale začíná chovat podobně jako Divadlo Broadway. O tom více v následujících odstavcích.

První zmínky o divadle v Karlíně se datují už k 19. století. Nelze však hovořit o divadle jako takovém. Budova byla postavena původně jako místo pro uvádění cirkusů a varieté, což bylo v té době velice populární. Divadlo Varieté, jak byla budova později pojmenována, bylo otevřeno chvíli po vypálení Národního divadla. Jeho otevření tak bylo zastřeno zničením českého národního „klenotu“. I v divadle Varieté měli svá důležitá místa představení cirkusů. Během nich lidé měli možnost občerstvení

³⁷ DĚTI RÁJE. *detiraje.cz*. [online]. [cit. 2013-11-13].

Dostupné z: <http://www.detiraje.cz/index.php?main=kontakt&lng=cz>

a pomoci číšníků. Zajímavostí jistě je i to, že tuto budovu použil jako místo pro cirkus spisovatel Eduard Bass ve svém díle *Cirkus Humberto*.³⁸

V polovině 20. století se budova stává opravdovým divadlem. Uváděly se tam operety. Až do roku 1939, kdy nastala německá okupace, Stavovské divadlo si Němci zabrali a z Karlína se stala druhá scéna Národního divadla. Změnil se i název divadla, a to na Prozatímní divadlo. Je to až paradoxem, ale v této době zaznamenalo velké úspěchy. Účinkovali zde herci jako Zdeněk Štěpánek, Eduard Kohout, Ladislav Pešek nebo například Olga Scheinpflugová.³⁹

Po skončení války v roce 1945 se do divadla vrátila opereta. Zde nejznámější jméno patřilo Oldřichu Novému. Po nástupu komunistů k moci se název divadla opět změnil, a to na Divadlo Umění lidu. Dnešní název – Hudební divadlo Karlín – získalo až později, a to v šedesátých letech.⁴⁰

Asi prvním muzikálem, který se v karlínském divadle uváděl, byl *Divotvorný hrnec*. Po velkém úspěchu díla, mělo asi přes 300 repríz, do divadla přesídlil Jan Werich, kterému po nuceném uzavření Divadla V + W, nezbylo prakticky nic jiného.⁴¹

V roce 1964 měl premiéru muzikál *My Fair Lady* s velmi kladným ohlasem. Ve své době to bylo nejvíce reprízované představení. Později následovaly představení jako *Hello, Dolly* nebo původní český muzikál *Gentleman*. V polovině sedmdesátých let byla premiéra muzikálu *Kabaret*, jehož děj se odehrává v době, kdy nacisté v Berlíně přicházeli k moci. Dílo autorů Joe Masteroffa, Freda Ebba a Johna Kandra však potřebovalo pro svůj předurčený úspěch „reklamu“ z tehdejší Německé demokratické republiky. Bez ní by nebylo snad ani možné premiéru v České republice uskutečnit. Ta se nakonec datuje k druhému březnu roku 1978.⁴²

V osmdesátých letech se vrátila na scénu divadla *Hello, Dolly*, kdy v hlavní roli účinkovaly Carmen Mayerová a Ladislava Kozderková. V roce 1984 se vrátil muzikál *My Fair Lady*, kde v hlavní roli bylo možné vidět Pavlu Bříňkovou nebo Dagmar Peckovou. Tento projekt se vrátil do Hudebního divadla Karlín ještě jednou, a to v roce

³⁸ J. Bauer, (1999, s 11)

³⁹ J. Bauer, (1999, s 11)

⁴⁰ J. Bauer, (1999, s 11)

⁴¹ J. Bauer, (1999, s 11)

⁴² J. Bauer, (1999, s 12)

1995, v hlavní roli s Yvettou Blanarovičovou, která za tuto roli byla oceněna Thálií. V devadesátých letech byla v karlínském divadle premiéra dalšího úspěšného amerického projektu, a to muzikálu Sugar autorů Jule Stynea, Petera Stonea a Boba Merrilla. Dílo bylo vytvořeno na motivy slavného filmu Někdo to rád horké. Marilyn Monroe v „Karlíně“ ztvárnila Jana Paulová a Sladkou Sue Ladislava Kozderková. Do rolí Jerryho byli obsazeni Karel Bláha a Ladislav Županič a do role Joea Pavel Vitek, Libor Žídek a Miro Girska. Celé představení režíroval Petr Novotný.⁴³ Devadesátá léta znamenala úspěchy nejen pro muzikál, ale úspěšné návraty zaznamenaly i operety: Netopýr, Polská krev, Čardášová princezna nebo Hraběnka Marica.⁴⁴

Úpadek a krize Hudebního divadla Karlín přišly až s nástupem nového ředitele (někdejší spoluzakladatel divadla Husa na provázku v Brně), Zdeňka Pospíšila. Nebyla to tehdy příznivá doba nejen pro muzikály, ale také pro opery a operety. Blýskat se na lepší časy začalo až s příchodem Ladislava Županiče do funkce ředitele v roce 1993. Jeho prvním činem bylo uvedení muzikálu *Zasněžená romance*. Poté následovala opět Hello, Dolly v hlavní roli s Jitkou Molavcovou, v roce 1996. Ta získala rovněž za roli dohazovačky Dolly Leviové cenu Thálie. Následovaly další tituly, jako například *Lod' komediantů*, *Sny z Nového Yorku*, *Klec bláznů*, opět navrácené *Někdo to rád horké* (tentokrát v hlavní roli s Kateřinou Brožovou coby Sugar) a *Anděl s ďáblem v těle*. Zde se představili herci jako již zmiňovaná Kateřina Brožová, Radoslav Brzobohatý, Jan Přeučil, Petr Štěpánek, Jan Přeučil nebo například Jana Švandová.⁴⁵

Dalším důležitým časovým milníkem Hudebního divadla Karlín by se dal označit rok 2002. Po velkých povodních muselo být celé divadlo zrekonstruováno. Od roku 2003 je ředitelem divadla Egon Kulhánek, který byl producentem muzikálu Dracula, Pavel Polák je uměleckým ředitelem a dramaturgem se stal Adam Novák, někdejší muzikálový producent. S novým vedením přicházely také nové tituly: muzikál *West Side Story*, *Jekyll & Hyde*, *Noc na Karlštejně* nebo znovuuvedení *Netopýra*. Svě

⁴³ J. Bauer, (1999, s 12,13)

⁴⁴ HDK. *Hudební divadlo Karlín – Historie*. [online]. [cit. 2014-1-3]. Dostupné z: <http://www.hdk.cz/o-divadle/historie/>

⁴⁵ J. Bauer, (1999, s 13,14)

místo v Hudebním divadle Karlín mají také operety: znovuuvedení *Polské krve*, *Čardášové princezny*, premiéra *Limonádového Joea* a *Mam'zelle Nitouche*.⁴⁶

Velkým úspěchem pro Hudební divadlo Karlín byla světová premiéra muzikálu *Carmen* autorů Jacka Murphyho, Normana Allena a Franka Wildhorna v říjnu roku 2008. Pražské nastudování přilákalo již po roce a půl uvádění muzikálu přes 200 000 diváků. Hlavní roli Carmen ztvárnila Lucie Bílá a Dasha. V ostatních rolích se představili Václav Noid Bárta, Martin Pošta, Hana Křížková nebo například Jiří Korn. V roce 2010 byla obnovena premiéra rockové opery *Jesus Christ Superstar*. Do hlavních rolí byli opět obsazeni Kamil Střihavka a Bára Basiková.⁴⁷ Do dalších rolí byli obsazováni například Václav Noid Bárta, Dasha, Ondřej Brzobohatý, Jiří Korn nebo Jan Toužimský. Jak je možno vidět, divadlo nejen využívá svého stálého souboru, ale také využívá známých tváří, které jsou pozvány jen pro danou roli v daném muzikálu.

Velkým úspěchem byla pro HDK premiéra muzikálu *Aida* v září roku 2012 autorů Eltona Johna a Tima Ricea. Světová premiéra byla v newyorském divadle Broadway v roce 2000. S 1 852 představeními to byl jeden z nejúspěšnějších muzikálů v tomto divadle. *Aida* byla napsána na motivy opery *Aida* italského autora Giuseppe Verdiho. Do hlavních rolí českého nastudování byli obsazeni Lucie Bílá, Dasha, Václav Noid Bárta, Jiří Korn nebo například Lukáš Kumpricht.⁴⁸

Nejnovejším projektem karlínského divadla je muzikál s písněmi hudební skupiny Lucie – *Lucie, větší než malé množství lásky*. Premiéry se uskutečnily 31. října a 1. listopadu 2013. Jak je také zmiňováno na stránkách HDK, není to muzikál o skupině Lucii, nýbrž se jedná o: „ambiciózní projekt této nejpopulárnější tuzemské hudební skupiny a Hudebního divadla Karlín, který překračuje hranice zavedených postupů, pracuje s unikátní technologií, filmovými dotáčkami a hlavně s původním příběhem o lásce, bolesti a věcech mezi nebem a zemí. Spojuje drsnost a něhu, vtip

⁴⁶ HDK. *Hudební divadlo Karlín – Historie*. [online]. [cit. 2014-1-3]. Dostupné z: <http://www.hdk.cz/o-divadle/historie/>

⁴⁷ HDK. *Hudební divadlo Karlín – Historie*. [online]. [cit. 2014-1-3]. Dostupné z: <http://www.hdk.cz/o-divadle/historie/>

⁴⁸ HDK. *Hudební divadlo Karlín – Repertoár – Aida*. [online]. [cit. 2014-1-3]. Dostupné z: <http://www.hdk.cz/repertoar/22-aida/>

a tragiku.⁴⁹ V hlavních rolích vystupují Václav Noid Bárta, Eva Burešová, Pavel Liška, Karel Roden, Jiří Korn nebo například Lukáš Vaculík.

Jak bylo možné vidět, Hudební divadlo Karlín se zaměřovalo spíše na „klasická“ díla s historickou tematikou. Vyjímkou je právě až naposledy uváděný muzikál *Lucie, větší než malé množství lásky*. Od premiéry neuplynula dlouhá doba, tak až teprve čas ukáže, zda bude projekt tak úspěšný jako ty předchozí. Mohli jsme si i všimnout, že v posledních letech vedení divadla také sází na stejná jména (Lucie Bílá, Dasha, Václav Noid Bárta nebo Jiří Korn), která jsou možné vidět prakticky v každém novém projektu, které divadlo uvede. Vedení jistě v poslední době sází také na známá jména (Lucie Bílá, Emma Smetana, Barbora Poláková nebo David Kraus), i když to nemusí vždy znamenat kvalitu.

Hudební divadlo Karlín má za sebou dlouhou dobu působení. Za ni stihlo vyprodukovat a uvést mnoho úspěšných i méně úspěšných projektů. Nicméně za poslední dobu by se dalo říci, že se blíží spíše soukromým produkcím. Přichází stále s novými projekty ať už světových nebo českých autorů. A lidé stále do „Karlína“ chodí. Zcela jistě má toto divadlo plus v tom, že svá představení střídá a navíc kombinuje muzikál s operetou a činohrou. Je to již docela široké spektrum, které osloví zcela jistě mnoho diváků.

5.4 Divadlo Kalich

Divadlo Kalich, nacházející se v pražské Jungmannově ulici bylo dlouhou dobu bez využití. Historické budovy, kde se divadlo nachází, chátraly a využívaly se jako skladiště. Původní účel těchto budov /této budovy/ byl však právě užití divadelní. Dům ke konci 20. století byl zrekonstruován a místo se změnilo na moderní sál s velmi dobrým technickým vybavením. Divadlo Kalich bylo poté slavnostně otevřeno 1. listopadu 1999 premiérou českého muzikálu *Janka Ledeckého, Hamlet*.⁵⁰

V současné době je Divadlo Kalich, dalo by se říci, velmi ojedinělým divadlem. Snaží se totiž nabídnout divákům široké spektrum nabídky. V programu je zastoupeno

⁴⁹ HDK. *Hudební divadlo Karlín – Repertoár – Lucie, větší než malé množství lásky*. [online]. [cit. 2014-1-3].

Dostupné z: <http://www.hdk.cz/repertoar/28-lucie-vetsi-nez-male-mnozstvi-lasky/>

⁵⁰ DIVADLO KALICH. *Divadlo Kalich*. [online]. [cit. 2014-1-13].

Dostupné z: <http://www.divadlokalich.cz/divadlo/o-divadle/>

mnoho divadelních žánrů. Vedle činoherních inscenací to jsou muzikály, taneční představení, koncerty, ale i například hry pro děti. Záměrem Divadla Kalich je „uvádět české premiéry, tedy seznamovat české publikum s aktuálními novinkami na světových scénách.“⁵¹ „Cílem Divadla je také přicházet s umělecky přínosnými inscenacemi předních českých i zahraničních tvůrců.“⁵²

Velkým oceněním byla pro Divadlo Kalich Cena Thálie, kterou získal Jan Kříž za roli Dannyho Zuka v muzikálu Pomáda.

Velkou zásluhou pana ředitele a producenta divadla, Michala Kocourka jsou mnohé muzikály produkovány také v zahraničí: „Jeho představení se s velkými ohlasy hrají v jihokorejském Soulu, japonském Tokiu, čínské Šanghaji, v Evropě i Americe, často vyrážejí na mezinárodní turné (založil divadelní scénu v Buenos Aires).“⁵³

Úspěšné muzikály v Divadle Kalich

Úspěšných muzikálů v Divadle Kalich je velké množství. Je to možná i tím, že jsou napsány českými autory a hlavně se svými autory liší. Prakticky každým rokem je v „Kalichu“ nová premiéra muzikálu, který je velmi kvalitně zpracovaný a pro diváky velmi přitažlivý. Divadlo Kalich je také soukromou produkcí a jeho ředitel, pan Michal Kocourek, opravdu ví, jak se ve světě muzikálů pohybovat. Je totiž jednou z ne mnoha muzikálových produkcí, které úspěšně produkují muzikály již mnoho let.

Hamlet

Muzikál Hamlet Janka Ledeckého měl svou premiéru v Divadle Kalich v roce 1999. Je adaptací slavného díla Williama Shakespeara a nápad vytvořit muzikál podle tohoto slavného díla se zrodil v roce 1997. Poté autoři hledali místo, kde by se dal muzikál uvést. Muzikál Hamlet vidělo přes 220 000 diváků a odehrálo se přes 500 repríz. Premiérou muzikálu bylo slavnostně otevřeno Divadlo Kalich, které tímto

⁵¹ DIVADLO KALICH. *Divadlo Kalich*. [online]. [cit. 2014-1-13]. Dostupné z: <http://www.divadlokalich.cz/divadlo/o-divadle/>

⁵² DIVADLO KALICH. *Divadlo Kalich*. [online]. [cit. 2014-1-13]. Dostupné z: <http://www.divadlokalich.cz/divadlo/o-divadle/>

⁵³ DIVADLO KALICH. *Divadlo Kalich*. [online]. [cit. 2014-1-13]. Dostupné z: <http://www.divadlokalich.cz/divadlo/o-divadle/>

projektem začalo svou éru úspěšných produkcí. Hlavních rolí se zhostili Janek Ledecký, Sabina Laurinová, Petra Janů či Zdenka Studénková.

Galileo

„Už na premiéře Hamleta jsem věděl, že si chci všechno to, co jsem právě prožil, určitě zopakovat.“⁵⁴ Takové byly první úvahy Janka Ledeckého po uvedení Hamleta. Chtěl vytvořit něco dalšího a nového, ale věděl, že důležité pro diváky je téma: „Právě díky zkušenosti s Hamletem jsem věděl, že nejdůležitější je najít téma, které člověka pohltí.“⁵⁵ A tak vznikl muzikál Galileo. Příběh inspirován životem italského astronoma, fyzika a filozofa - Galiea Galileiho. První ze dvou premiér se uskutečnila v den 439. výročí narození Galilea Galileiho, právě v Divadle Kalich. Muzikál Galileo byl pro Janka Ledeckého obdobím něčeho nového: „Jediné, co mi na premiéře přišlo líto, bylo poznání, že to nádherné období hledání a vynalézání končí.“⁵⁶ V muzikálu v hlavních rolích například účinkovali Janek Ledecký, Sabina Laurinová, Tomáš Trapl, Ladislav Spilka či Petr Kutheil.

Krysař

Muzikál, tentokrát z dílny Daniela Landy se v Divadle Kalich uváděl od března 2002 již v trošku poupravené podobě. Původně uvedený byl premiérově v Divadle Ta Fantastika v listopadu 1996. Příběh inspirován novelou Viktora Dyka podnítil tehdy sedmadvacetiletého Daniela Landu k vytvoření stejnojmenného muzikálu. Hlavních rolí se ujal sám Daniel Landa s Lucií Bílou. Režie Landova manželka Mirjam. Náklady měly dosáhnout výše přes 5,5 milionu korun.⁵⁷ O úspěchu Krysaře však nemůže být

⁵⁴ PANENKA, Jaroslav a Ilja KUČERA ml. *Život s Galileem, deník muzikálu Janka Ledeckého*. Formát, 2003. S-7

⁵⁵ PANENKA, Jaroslav a Ilja KUČERA ml. *Život s Galileem, deník muzikálu Janka Ledeckého*. Formát, 2003. S-8

⁵⁶ PANENKA, Jaroslav a Ilja KUČERA ml. *Život s Galileem, deník muzikálu Janka Ledeckého*. Formát, 2003. S-135

⁵⁷ J. Bauer, (1999, s 74)

pochyb – muzikál se uváděl, s přestávkami a také v zahraničí (Slovensko, Rakousko), přes 12 let a odehrálo se přes 1000 repríz.⁵⁸

Mezi další úspěšné muzikály Divadla Kalich lze považovat muzikály Jack Rozparovač, Osmý světadíl, Johanka z Arku, Mauglí, Tajemství, Robin Hood, Bílý dalmatin, Pomáda či Touha.

Produkce Divadla Kalich je jednou z dalších soukromých produkcí, která úspěšně produkuje své projekty a to nejen v Česku. A jak již bylo řečeno, prakticky každý rok připravuje novou premiéru, a doposud to byly premiéry velmi úspěšných inscenací. Divadlo Kalich zkrátka ukazuje, že se dají vytvořit kvalitní muzikály a lidé je velmi rádi ocení tím, že divadlo je prakticky stále vyprodané.

5.5 Další úspěšná muzikálová divadla

5.5.1 Divadlo Hybernia

Dříve také Palác u Hybernů. Klasicistní forma z počátku 19. století v sobě ukrývá zajímavou historii. Samotné místo je z historického hlediska velmi dobře situované: vstup do Starého Města, cesta od Kutné Hory – což bylo jedno z nejbohatších měst českých zemí zejména díky těžbě stříbra. Později byla kolem budovy postavena první pražská „třída“ – Dlážděná (dnešní Hyberská). V době Ferdinanda II. byla z paláce opět františkánská kolej, a proto zůstalo pojmenování U Hybernů. Dnešní vzhled pochází z let 1806 – 1811, kdy byla budova přestavěna vídeňským architektem Louisem Montoyerem a profesorem pražské techniky, Jiřím Fischerem. Nově pak zrekonstruována a přestavěna byla budova na divadelní prostor, a to Divadlo Hybernia.⁵⁹

Slavnostně otevřeno bylo v roce 2006 premiérou muzikálu Karla Svobody, *Golem*. Ten vznikl v produkci Golem production a.s. Avšak takový úspěch jako Dracula nebo po něm Monte Cristo nezaznamenal. Rudolfínská Praha a boje křesťanů s Židy české diváky až tolik nenalákaly. Ačkoliv obsazení bylo velmi kvalitní, muzikál se neudržel a po necelém roce skončil. Dalšími projekty uváděnými v „Hybernii“ byly muzikály Dracula a Baron Prášil. Znovu obnovená premiéra muzikálu Dracula nebyla

⁵⁸ MUSICAL. „*Krysař*“ se s úsměvemrozloučil s Divadlem Kalich. [online]. [cit. 2014-1-22]. Dostupné z: <http://www.musical.cz/recenze-reportaze/krysar-derniera/>

⁵⁹ HYBERNIA. *Palác U Hybernů, historie*. [online]. [cit. 2014-1-13]. Dostupné z: <http://www.hybernia.eu/cs/historie.html>

tak úspěšná jako původní verze, ale mezi úspěšné produkce ji zcela jistě můžeme zařadit. Co ale možná nebylo až tak dokonalé, bylo obsazení rolí. Stárnoucí a šedivý Daniel Hůlka, rocker Josef Vojtek nebo tenor Marian Vojtko. Ani jeden nebyl tou správnou volbou. I když každý se s rolí popral po svém, pravého barytonového Draculu bychom v představení nenašli. Hudební změnou byl muzikál Zdeňka Bartáka Baron Prášil. Až by se dalo říci pohádkové, uvolněné téma bylo jako stvořené do dnešní doby. Lidé přišli, aby si odpočinuli od denních problémů. Do hlavní role Barona Prášila, byli opět obsazeni již zmínění tři představitelé Draculy a zcela nejlépe se se svou rolí popral Josef Vojtek. Ještě tyto projekty byly naplánovány tak, aby se hrály v kuse co nejdéle. A určitě se to panu producentovi podařilo.

Avšak další muzikály, tentokrát v produkci Emy Krahulíkové takový úspěch již neměly. Muzikály *Quasimodo*, *Lucrezia Borgia* se střídají/střídaly s ostatními projekty po pár představeních měsíčně. Určitě to ale je i tím, že postoupila doba a trh s muzikály neustále roste závratnou rychlostí. Aktuálním projektem této producentky je muzikál *Antoinetta – královna Francie*, který bude mít premiéru v dubnu tohoto roku. Uvidíme, zda se tentokrát paní producentce podaří překonat své dosavadní projekty.

Divadlo Hybernia je také v poslední době známé tím, že se produkce v něm střídají, tedy pronajímají si divadlo na dobu, kdy tam budou uvádět nějaký svůj projekt. Proto se v divadle z největší části objevuje, jak již bylo zmíněno, produkce Emy Krahulíkové Musical Production a produkce Pixa Production. Je to tedy odlišné divadlo v tom, že nepatří jedné produkci, ale dané produkce si ho mohou jen pronajmout. Vedení divadla si však drží soudobý trend, kdy představení střídá s jinými projekty, jakými jsou například koncerty, baletní představení nebo zájezdová představení.

5.5.2 Městské divadlo Brno

Není tak zcela pravdou, že se prakticky celé muzikálové dění odehrává jen v Praze. Veškerému úspěchu brněnského divadla mohou být nejen diváci vděční panu Stanislavu Mošovi. Ten, původně jako režisér mnoha inscenací, se později stal ředitelem Městského divadla Brno a díky němu také vznikla druhá budova divadla. Jsou tedy dvě produkce, jedna činoherní a druhá muzikálová. Jelikož MdB, jak bývá název divadla zkracován, je rovněž divadlem, které pobírá dotace, může se repertoárově chovat podobně jako Hudební divadlo Karlín v Praze. Velkým rozdílem však mezi Brnem a Prahou zůstává otázka jména. Není až takovým tajemstvím, že s nadsázkou by

se dalo říci, že v Praze se „chodí na jména“ a v Brně na „kvalitu“. Bylo by tedy otázkou, zda by úspěšní a všestranní brněnští herci uspěli v pražských divadlech.

Mezi uváděné muzikály lze zařadit muzikály *Čarodějky z Eastwicku*, *Hair*, *Bídníci*, *Funny Girl*, *Marry Poppins*, *Chicago*, *Hello, Dolly*, *Kočky*, *Jesus Christ Superstar*, *Kráska a zvíře*, *Flashdance*, *Mladý Frankenstein* či *Cikáni jdou do nebe*. Mnoho muzikálů z těchto titulů hostovalo úspěšně jak v Praze, tak také v zahraničí. Na jaře se chystá další premiéra, a to muzikálu *Don Juan!* autorů Vašo Patejdl, Ivana Hubače, Eduarda Krečmara a Martina Hrdinky.⁶⁰

O kvalitnosti nejen produkováných muzikálů, ale také velmi kvalitních účinkujících svědčí mnohá ocenění: Petr Gazdík (Cena Thálie 2009 za výkon v muzikálu *Bídníci*), Petr Štěpán (Cena Thálie 2008 za roli v muzikálu *Čarodějky z Eastwicku*), Dušan Vitázek (Cena Thálie 2006 za roli v muzikálu *Hair* a později za roli v muzikálu *Jekyll & Hyde*) či Markéta Sedláčková (Cena Thálie 1999 za roli v muzikálu *My Fair Lady*).⁶¹

⁶⁰ MDB. *Městské divadlo Brno Inscenace Don Juan!*. [online]. [cit. 2014-1-22]. Dostupné z: <http://www.mdb.cz/inscenace-15/?hra=325>

⁶¹ MDB. *Městské divadlo Brno Městské divadlo Brno se představuje*. [online]. [cit. 2014-1-22]. Dostupné z: <http://www.mdb.cz/mdb-dnes-33/>

6. Rozhovory

6.1 Divadlo Broadway: Lída Sekaninová

Vedoucí produkce Cleopatra Musical s.r.o., která pracuje v Divadle Broadway již od roku 2001.

Prozradíte, jaké byly začátky Vaší produkce?

Produkční tým sestavil v roce 2001 dnes jeden z nejúspěšnějších producentů v ČR Oldřich Lichtenberg a hitmaker Michal David. Byli jsme nadšení, plni elánu a hlavně jsme všichni věřili, že náš první projekt, muzikál Kleopatra, bude úspěšný.

Jste soukromou produkcí. V čem si myslíte, že je výhoda a naopak nevýhoda soukromých produkcí?

Výhoda soukromých produkcí je asi v tom, že mají vlastní dramaturgický plán a nejsou řízené ze shora. Samozřejmě ale musí vynaložit daleko větší úsilí než dotované produkce, musí si sehnat partnery představení, sponzory, veškeré projekty hradí z vlastních prostředků nebo sponzorských peněz. Náš úspěch je závislý na divákovi, takže se musí všichni snažit prodat vstupenky. V podstatě nikdo nechodí do práce si odsedět osm hodin.

Jste jednou z produkcí, která se úspěšně „drží“ již dlouhá léta. Čím to podle Vás je?

Bezesporu výkonným producentem O. Lichtenbergem a skladatelem M. Davidem.

Který muzikál byste ohodnotila jako nejúspěšnější z Vaší produkce? A proč?

Kleopatra. Je to má srdeční záležitost. Má nejlepší hudbu, texty a projekce.

Ve Vaší produkci byla uvedena také činohra Večírek. Chtěli byste uvést více projektů tohoto typu?

To je na rozhodnutí pana producenta.

V prosinci má své místo v repertoáru vánoční představení. Jistě to diváci ocenili a ocení. Jak jste se k takovému nápadu dostali?

Opět je to zásluha producenta, který hledal projekt, který by se stal vánoční tradicí DB, a povedlo se. Domluvil se s Jankem Ledeckým a nápad byl na světě.

Muzikál Kleopatra byl v posledních letech uváděn jako koncertní verze. Je pro produkci složitější uvést muzikál v divadle nebo koncertní podobě?

Určitě v koncertní podobě je to pro produkci složitější. Místa, kde se koncertní verze konají, nejsou většinou vybavena divadelní technikou. Například táhla, motory, propadla či lávky. Musí se připravit režijní úpravy, představení částečně upravit a přizpůsobit, například velkým halám.

Na který projekt jste nejvíce hrdá?

Je to opět Kleopatra.

Nemrzí Vás, že jen minimum lidí ví, že bez producenta či pořadatelské agentury by muzikál nemohl vzniknout – že většina zná jen autory, hlavní představitele...?

Já myslím, že dnes již hodně lidí ví, že bez producentů by se to neobešlo. Je to tak provázané, že jeden bez druhého nemůže fungovat.

Jak byste srovnala muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Tak samozřejmě ten boom je už dávno pryč. Není to jen díky ekonomické situaci, ale asi také přesycením trhu. Dnes je u nás přemuzikálováno. Objevilo se mnoho muzikálových scén.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká a přitahuje?

Krásná hudba, kvalitní texty, vydařená scéna a silný zážitek pro diváka.

6.2 Divadlo Goja Music Hall: Martin Novotný

Tajemník pana Františka Janečka v Agentuře Goja Gott – Janeček, spol. s.r.o. V roce 2010 také spoluzaložil divadelní společnost On Stage. Aktuálním projektem Agentury Goja Gott - Janeček je připravovaný muzikál Fantom Opery.

V roce 2010 jste spoluzaložil divadelní společnost On Stage, co Vás k tomu vedlo?

Založili jsme ji spolu s kolegou Romanem Štolpou, protože jsme chtěli dělat divadlo po svém a vlastně zatáhnout díru, která nám přišla, že na trhu je. Přišli jsme na mnoho titulů, které bychom divákům rádi předložili a vytyčili jsme si jednu věc, která nás trošku odděluje od jiných společností. Dělat dobré, kvalitní hry ve výborném obsazení, ale také s pěknými kostýmy a velkými kulisami. Právě tím se odlišujeme od jiných společností, které například jezdí také na zájezdy, čímž je samozřejmě nechci nějak snižovat, ale vlastně jedou tam jen s náznakem dekorace, což u nás nevidíte. Právě naše dekorace jsou srovnatelné v tomhle směru třeba s Divadlem Pod Palmovkou nebo s Divadlem ABC.

Povíte nám něco o historii Agentury Goja Gott – Janeček?

Nejsem v ní zcela od začátku, ale založil ji pan doktor František Janeček s panem Karlem Gottem někdy těsně po revoluci. Zastupovala různé umělce, vydávala desky, zastupovala samozřejmě i Karla Gotta, posléze se vrhla na produkování samostatných koncertů a poté velkých muzikálů, k čemuž si dlouhodobě pronajala v areálu Výstaviště budovu tzv. Pyramidy. Dnes se tam stále hraje, již se tam odehrála řada světových muzikálů, například Bídníci, Miss Saigon, teď se tam velmi úspěšně hrají Děti Ráje a v letošním roce na podzim se tam chystá první česká premiéra Fantoma opery.

Prozradíte, jak jste se vůbec k divadlu a poté do agentury Goja Gott – Janeček dostal?

K divadlu jsem inklinoval od malička, začínal jsem v amatérském divadle a poté to přešlo do té fáze profesní. Mám možná jednu výhodu, že mě málokdo oklame, protože jsem u divadla vyzkoušel všechny profese. S panem doktorem Janečkem nás seznámil hudební skladatel Zdeněk Barták, který s ním spolupracoval již déle. My jsme

poté s panem Bartákem a Michaelem Prostějovským napsali muzikál Popelka. Původně jsme jej uváděli v Divadle Milénium, kde to ale produkčně trochu vážlo a vlastně tuto inscenaci poté převzal pan Janeček, čili Agentura Goja a předělávali jsme ji do Goja Music Hall. Tam měla obrovský úspěch. Ale bohužel v roce 2002 přišly povodně a všechno spláchla voda.

Velkým úspěchem Agentury Goja Gott – Janeček bylo znovuobnovení muzikálu Les Misérables – Bídníci v roce 2003. Jak se vůbec pan Janeček k tomuto nápadu dostal?

Víte, to vás napadne, když to dílo vidíte. Pan Janeček jezdí po světě a právě Bídníky viděl a zamiloval se do nich stejně jako já. Takže si říkal, že je musí tady v Praze uvést. Pokusil se aspoň trochu navázat na Bídníky v roce 1992 tím, že najal stejného režiséra, skoro stejný ansábl – tedy aspoň v těch sólech, nabídl tu práci prakticky stejným interpretům a doplnil to novými lidmi. Inscenace měla obrovský úspěch, protože jednak to dílo je nádherné a jednak byly podávány skvělé výkony. Bídníci se uváděli řadu let a vlastně předloni se opět vrátili na roční uvedení.

Dalším projektem po Bídnicích byl muzikál Miss Saigon...

Vlastně když děláte něco úspěšného s úspěchem, tak se rozhlížíte a snažíte se sahat na věci, které jsou v něčem podobné. A dalším úspěšným dílem autorů Bídníků byla právě Miss Saigon, kterou jsme začali uvádět zhruba rok po premiéře Bídníků, v roce 2004 na podzim. Poté se nějakou dobu střídala asi po měsíci právě Miss Saigon s Bídnicíky.

Velmi aktuálním projektem je muzikál Fantom opery – proč právě on?

Fantom opery je vlastně takový vrchol současného muzikálu. Nic tak náročného ještě v Čechách nebylo uvedeno, teď to ale myslím, co se týče finančních nákladů, dekorací... Ale i co se týká zpěvu, protože pan Webber zde dal dohromady dva typy zpívání, pojetí hudby. A to je muzikálový zpěv, popový a pak ten operní. Ta jednání trvala zhruba deset let, tzn., že už při uvádění Bídníků a Miss Saigon se o Fantomovi jednalo. Vždy to bylo spojováno s tím, že takhle drahý projekt si jako Češi nemůžeme

dovolit. A vidíte, dovolit si ho můžeme a budeme pevně doufat, že bude tak úspěšný jako právě Bídníci nebo Miss Saigon.

Je to zcela jistě jeden z nejlepších muzikálů na světě, tudíž i konkurzy musely být velmi náročné...

Určitě byly. Bylo několik kol, když to spočítám, trvaly půl roku. A ještě vlastně neskončily. Na první kolo se nám přihlásilo mnoho lidí, i když tentokrát jsme říkali – pozor, je to jiné než vždy. Pohořelo i mnoho muzikálových zpěváků, protože je tam i právě ta opera, opereta. Je to vlastně už v tom názvu. A jelikož se muzikál odehrává v pařížské opeře a opery se tam hrají, jsou inscenovány přímo v ději muzikálu, tak se to samozřejmě musí zpívat jako opera. A tomu je přizpůsobena i ta muzikálová část. Vlastně co jsem říkal na začátku, pohořelo tam mnoho muzikálových zpěváků, protože ten přechod do opery je pro ně náročný, a na druhou stranu pro operní zpěváky je těžké přejít do toho muzikálového zpěvu. Proto je to tak náročné a málokdo je schopen ty jednotlivé role uzpívat a zahrát. Je to opravdu náročná věc po všech stránkách.

Jste jednou ze soukromých produkcí v ČR. V čem si myslíte, že je výhoda a naopak nevýhoda soukromých produkcí?

Nevýhoda je v tom, že si sami na sebe musíme vydělat na rozdíl od divadel státních nebo městských, které dostávají dotace a k tomu ještě mají tržby ze vstupného. My máme pouze ty tržby ze vstupného a žádné dotace. A ještě se nás snaží o to vstupné obrát. Víte, ono se to zdá, řeknete si 700 Kč za vstupenku krát to veliké divadlo. Je to ale zcela jinak – ta finální cena je včetně DPH. A abychom se dostali k tomu, co zůstane nám, jako společnosti, tak z té vstupenky musíme odečíst mnoho položek - DPH, předprodej, autorské honoráře, které jdou do Londýna, pak my máme divadlo na Praze 7 a ta vybírá od divadel nějaké 1 %, 2 % z tržeb. Takže vlastně už teď jsme pod 50 % a z toho musíte ještě zaplatit vše, co jste vyrobila, vlastně veškeré náklady pro vznik muzikálu (kulisy, kostýmy, hudební nástroje) a honoráře umělců a jestliže na každém představení je okolo 130 lidí krát – každý musí brát nějaký honorář, tak opravdu z toho mnoho nezůstane. Takže to zcela jistě patří mezi nevýhody, ale na druhou stranu jsme svobodní, můžeme si dělat, co chceme, i když samozřejmě nemůžeme nasadit například větší ceny, protože si myslíme, že česká populace by to již nezaplatila. Dále si můžeme

vybírat tituly, jaké chceme, pokud jsme schopni je zvládnout. Ale samozřejmě, zadarmo nám nikdo nic nedá.

Na který projekt jste nejvíce hrdý?

Je to tak jako s dětmi, máte je ráda všechny. Takže nemůžete říci, ale obvykle to bývá ten poslední, hotový. Takže z pohledu uváděných muzikálů v Goja Music Hall jsem hrdý na Děti Ráje, které teď hrají již pátou sezónu. Ale mám-li být úplně upřímný, tak jsem hrdý na Bídničky, to je má srdeční záležitost, a druhá věc je muzikál Noc na Karlštejně v Ústí nad Labem, který jsem režíroval.

Nemrzí Vás, že jen minimum lidí ví, že bez producenta či pořadatelské agentury by muzikál nemohl vzniknout – že většina zná jen autory, hlavní představitele...?

To tak prostě je. Ale nejde tak o slávu, ale spíš o dobrý pocit. Když vidíte, že to funguje, že diváky to baví, že chodí do divadla, že zkrátka to je tak, jak to má být, tak za to jsem rád. Nepotřebuji být vylepený na plakátech. Na druhou stranu pana doktora Janečka zná každý. Jako například Camerona Mackintoshe, kterého zná již pomalu celý svět a začínal jako inspicient v divadle, tak proč ne?

Jak byste srovnal muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Vzhledem k tomu, že muzikál a opereta byly vždy opovrhovanými žánry, byť to neznamena, že by se u nás nedělal dobrý muzikál. Málokdo navíc ví, že za poměrně krátký čas po své premiéře se zde uváděly takové tituly jako Hello, Dolly! Po revoluci se dalo uvádět prakticky všechno, nemělo to žádná omezení jako v minulém režimu. Hlad po muzikálech byl, takže to odstartovali Bídničci v roce 1992 a na to navázal muzikál Jesus Christ Superstar, který se úspěšně uváděl přes 4 roky, nasbíral přes 1200 repríz, což byl na tu dobu nevídaný úspěch. Proti tomu začal jít třeba Dracula, který měl asi 500 repríz, Hair, Monte Cristo, Evita a další a další. Takže ano, v 90. letech byl ten boom, pak to začalo trochu uvadat, kolem roku 2005 vlastně lidé již začínali být přejedení a já doufám, že teď nastává nová éra, kdy diváci opět začnou chodit. (Reaguje také na otázku: **Jaký máte pohled – názor na současné muzikálové dění v ČR? (A jak se podle Vás bude „muzikálová situace“ vyvíjet?).** Ano, například od roku 2009 běží Děti Ráje velmi úspěšně, ale oproti jim mnoho neúspěšných projektů.

Samozřejmě to záleží také na stavu společnosti. Takže doufám, že lidé opět začnou chodit, ale tentokrátě nám nic neodpustí, takže to musí být kvalitní tituly, protože diváci jsou svým způsobem zmlsaní a je to vlastně dobře, tzn., že teď je potřeba jim předkládat ta díla hodnotná a kvalitní po všech stránkách.

Jaký máte názor na konkurenci – konkurenční divadla a koho popřípadě považujete za největšího konkurenta?

Těžko říct. Já bych úplně o konkurenci nemluvil. Víte, ono je to tak spojené. Pokud někdo dělá tu samou věc jako vy v jiném divadle, čili je teoreticky konkurent a pokud ji udělá špatně a diváci na to přijdou, tak pak nepřijdou ani k vám. Protože si řeknou – tohle je ten muzikál? No, to už na muzikál nejdu. Takže my i konkurenci přejeme úspěch, protože to může být i úspěch náš. Úspěch je vlastně neodradit ty diváky. Protože u nás jsou i díla, já jim říkám písničkály, které jsou na pomezí činohry se zpěvy a tanci a jsou vydávány za muzikály. Obyčejně se hrají bez orchestru. Ale u těch klasických titulů - tam je v licenčních povinnostech, že se musí hrát s živým orchestrem, což dělá málokdo – to děláme my, Hudební divadlo Karlín a Brno. Jsou také oblastní divadla, jako například v Ústí nad Labem, kde živý orchestr je, ale hned vedle v Mostě to už hrají z nějaké nahrávky. A je to opravdu velký rozdíl. Takže jak já pohlížím na konkurenci, jak říkám, jsme rádi za každý dobře udělaný titul, fandíme si vzájemně, i když samozřejmě někomu se daří více, někomu méně. Horší by bylo, když by někdo udělal něco opravdu špatně, tak by se to mohlo rozkřiknout a diváky by to mohlo odradit.

Mnoho produkcí sází více na „face“⁶², na jméno než na kvalitu. Co si o tom myslíte?

To je potřeba právě u těch méně kvalitních děl. Ale vlastně teď budu sám proti sobě, protože jak na Bídničky, tak na Miss Saigon jsme tlačili jména. Je to dané tím, že od té doby, co začala vysílat televize Nova, je česká populace zvyklá na určité obličejy, které když tam nemá, tak má pocit, že je to něco podřadného. Je to logické, diváci chtějí vidět ty své oblíbené tváře, které vidí třeba právě na Nově, byť je to muzikál nebo činohra. A tato doba stále trvá, takže je potřeba v tom nějak pokračovat. Také to vlastně

⁶² Klást důraz na face označuje situaci, kdy daná produkce upřednostňuje veřejně známějšího umělce

odstartovalo první uvedení Bídníků, protože v té době tam hrály největší hvězdy českého popmusic. Helena Vondráčková, Karel Černoch, Jirka Korn, Petra Janů a mnoho dalších a to byla esa a tato esa jste mohla vidět opravdu jen tak v televizi na Silvestra a teď najednou všechny pohromadě na jednom jevišti a za jedny peníze. A vlastně při uvádění Bídníků a Miss Saigonu se nás pořád z Londýna ptali, proč chceme mít na plakátu jména, tak jsme jim odpovídali, že ta jména to u nás prodávají. Oni to tam tak nemají, oni prodávají pouze tu show. Až na Dětech Ráje se stalo to, že se prodávaly prakticky „no name“ a my ve Fantomovi opery to chceme obdobně. Je uvedeno, že v hlavní roli je Fantom opery, jako ten titul a na ten se to také prodává. Když se podíváte na naše stránky, žádné jméno tam nenajdete, tedy krom Andrew Lloyd Webbera a pana Janečka. Samozřejmě tam budou rozepsané alternace, ale ty až nám je Londýn schválí a jen proto, aby diváci věděli, kdo jakou roli ztvárňuje.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká a přitahuje?

Podle mě je to v tom, že je to spojení všech druhů jevištního umění, tzn. velmi dobrého činoherního herectví, velmi dobrého hudebního podání a velmi dobrého tance. Protože dobrá hudba je vlastně, já tomu říkám esperanto, nepotřebujete pro to překlad. Mluví úplně stejně k nám Čechům či k Japoncům. A dobrá hudba právě umí i bez těch slovíček vyjádřit emoce, které lidé potřebují. Proč vlastně člověk chodí do divadla? Aby dostal emoce z první ruky. A to vše umocňuje celý ten zážitek. Protože hudbě nemusíte rozumět, ta funguje přímo podprahově.

6.3 Hudební divadlo Karlín: Egon Kulhánek

Ředitel Hudebního divadla Karlín od roku 2003. Za jeho působení divadlo uvedlo mnoho muzikálů zahraničních autorů, včetně muzikálu Carmen, který měl v Praze svou světovou premiéru. Nejnovějším muzikálem, který měl v „Karlíně“ premiéru je muzikál Lucie, větší než malé množství lásky.

Začala bych úvodní otázkou, prozradíte, jaké byly Vaše první kontakty s divadlem?

Mé první kontakty s divadlem začaly přes taneční skupinu UNO. Začínali jsme tak, že jsme si vyprodukovali jeden tanec, pak jsme si vydělali na druhý, na třetí, až vlastně těch tanečků bylo tolik, že jsme z toho udělali večerní program. A cesta dál

začala vést od taneční formy k hudebně-dramatické. První hudebně-dramatické dílo, které jsme dělali, bylo shodou okolností tady v Karlíně v roce 1993, a to West Side Story. Po tomto muzikálu jsme ještě koprodukovali s Richardem Hesem jeden muzikál ve Švýcarsku a poté přišel v roce 1995 Dracula. Takže ten vývoj byl takový postupný.

Hudební divadlo Karlín není soukromou produkcí. Jaké z toho podle Vás plynou výhody a jaké nevýhody?

Ta výhoda je myslím si více než zřejmá a je to provozní příspěvek hlavního města Prahy. Když se podíváte a srovnáte tím jednodušším pohledem Hudební divadlo Karlín a ostatní soukromé produkce, tak já vidím ten rozdíl také v tom, že tady máme živý orchestr, poměrně větší cast, co se týče obsazení, co se týče company. Prostě tam, kde si soukromá produkce na malém jevišti vystačí s 12 lidmi, tak my se pohybujeme s 35, 40 lidmi. Máme také obrovské jeviště, takže dekorace jsou větší, dražší a jde s tím tedy vlastně nepoměrně více lidí. A přitom nabízíme za obdobnou cenu, troufám si říci, daleko větší podívanou. Kdežto přeci jenom ta bývalá kina předělaná na divadla - tam se vlastně mnoho projektů dělat nedá nebo se dělá za poměrně dramatických podmínek. Takže samozřejmě když si srovnáte to, co my nabízíme navíc, tak logicky by vám přišlo, že vstupenka musí být dražší. Kdybychom byli soukromí, musela by se pohybovat okolo 1200Kč, takhle se pohybuje zhruba kolem 500Kč, 600Kč.

V Hudebním divadle Karlín se hraje jak muzikál, tak opereta, tak činohra. Co preferujete více?

Tou činohrou bych se asi moc nezabýval. To byl takový logistický experiment. Prostě vyplnit čas, kdy nejsme schopní přestavit kulisy z jednoho muzikálu na druhý, protože přestavby trvají někdy i dva dny. K operetě bych řekl dvě věci: už sto let nikdo žádnou dobrou operetu nenapsal, takže hrát to samé pořád dokola je poměrně dosti složité a navíc diváky to tolik nezajímá a obávám se, že když se věci pojmenují pravými jmény, tak to operetní publikum prostě vymírá. Pro nás by bylo samozřejmě strašně fajn hrát jen operetu, bez konkurence, ale poptávka na to prostě není. Co se týče muzikálu, ty jasně vedou. Ale když si vezmete ten přelom, kdy se přestaly psát operety a začaly psát muzikály - z toho období je například Hraběnka Marica - ta již vykazuje jisté známky muzikálu, čili já si myslím, že je to jen shoda nějakých náhod, že tomuto žánru

někdo začal říkat muzikál a že se tomu neříká opereta do dneška, protože atributy toho žánru jsou pořád stejné, akorát vyjadřovací jazyk se zmodernizoval.

Který muzikál byste ohodnotil jako nejúspěšnější z Vaší produkce?

To je jednoznačně Carmen. Myslím si, že se tam potkalo několik faktorů. Jedním z nich je jistě to, že hudbu psal Frank Wildhorn, který je skvělým melodikem a ty melodie si podle diváckých výsledků našly u diváků srdce. Dalším faktorem bylo to, že šlo o světovou premiéru amerického autora v Čechách a určitě v tom svou roli sehrála Lucie Bílá, která Carmen představovala. I tím, že deset let před tím vystupovala pouze ve Fantastice a bylo to poprvé, kdy vystoupila vlastně po tak dlouhé době na velkém jevišti. A ještě nám, upřímně, pomohl její rozchod a následný rozvod s Václavem Noidem Bártou, protože se to vezlo dohromady s přípravou muzikálu. Takže my jsme tím měli obrovské promo a PR, které jsme vlastně ani nemohli plánovat.

Takže když položím otázku, na který projekt jste nejvíce hrdý, tak by to také mohla být Carmen...?

Je to také jednoznačně Carmen. A Carmen vznikla nabídkou spolupráce Franka Wildhorna, když se přijel podívat na českou premiéru Jekylla & Hydea. Carmen tenkrát byla kubánská emigrantka v Miami, don José byl boxer a celé to končilo boxerským představením, takže my jsme to přetavili k obrazu svému. Já jsem do toho dal svůj záměr, který jsem si roky tak nějak hýčkal v hlavě - tím je cirkus v muzikálu, takže si troufám tvrdit, že je to mé dítě. Nešlo vlastně také o nákup licence, ale šlo o zrod myšlenky až k samotnému představení.

Když se ještě vrátím k zahraničním titulům, Carmen, Aida, Jekyll & Hyde vlastně mají zahraniční autory. Myslíte si, že se v Česku již „nedělají“ kvalitní díla?

Já vám na tuto otázku zkusím odpovědět trochu jinak. Když jsme připravovali Draculu, tak těsně předtím, tady v Karlíně uváděl Adam Novák muzikál 451° Fahrenheita, jehož autorem byl pan Bareš. A skončilo to neslavně. Lidé se mě ptali, proč se do toho pouštíme, že jaký v tom bude rozdíl? Proč si myslíme, že neskončíme podobně? A já jsem na to vždy odpovídal, podívejte se a řekněte mi jeden jediný hit od pana Bareše - nikdo nebyl schopný žádný říci, a poté mi řekněte nějaký hit

od Karla Svobody. Myslím si, že ať chceme nebo nechceme, tak prostě v tom muzikálu nějaký hit nebo zapamatovatelná melodie být musí. A ono bohužel těch melodiků je čím dál tím méně. Jsou sice talentovaní mladí autoři, kteří se mnohdy stydí za to ve třech durových akordech hit napsat. K tomu se musí nějakým způsobem dozrát.

Nemrzí Vás, že jen minimum lidí ví, že bez producenta či pořadatelské agentury by muzikál nemohl vzniknout – že většina zná jen autory, hlavní představitele...?

Je to pravda. A je to asi taková pravda, že řeka nepoteče do kopce. Já jsem shodou okolností na tu pravdu přišel a zformuloval ji v první generaci programu na Draculu, někdy v roce 1995, kdy jsem napsal, že když je muzikál úspěšný, mohou za to umělci, a když je muzikál neúspěšný, může za to producent. A tak to prostě je. Lidé pak vidí ty umělce, ta světla, ten lesk a nevidí práci za tím. A když se to nepodaří, tak to umělci svedou na producenta. Také si zase myslím, že je to trošku něco českého, co tady máme ještě od dob bolševika a je to takovéto odmítání autorit. Velký rozdíl a velká škola byla právě spolupráce s americkými autory. Pro ně je producent Bůh a oni ho naprosto respektují.

Jak byste srovnal muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Ta situace je diametrálně jiná v tom, že tento žánr tady sice byl, byl pouze v Karlíně, a byl takový, řekněme divadelnější, a tudíž nebyl mainstreamový. Tím se stal díky Bídňíkům, Ježíšovi, Draculovi. Došlo vlastně k nějakému prolnutí, řekněme, popkultury a divadla, to logicky s sebou přineslo boom a dnes je to tak, že nabídka je obrovská, lidé se nabažili. Ono samozřejmě i ta filmová distribuce byla taková zpomalenější, dnes je to mnohem rychlejší. (Reaguje také na otázku: **Jaký máte pohled – názor na současné muzikálové dění v ČR?**). Konkurence je obrovská, a i tím, že není dnes nálada ve společnosti zcela dobrá, ani ekonomická situace není nejlepší, je to čím dál tím složitější.

Jak si myslíte, že se „muzikálová situace“ vyvíjet?

Bohužel ten trend a situace je taková, že boj o diváka je stále složitější a není to ani tak boj mezi muzikálovými divadly, ale mezi divadly, televizí a všemi dalšími volnočasovými aktivitami, které nestojí peníze a lidé se pak rozhodují. Já samozřejmě

mohu ve skrytu duše doufat, že tento trend nebude pokračovat jaksi do nekonečna. Zatím bych citoval moravského filozofa Kelnera, který říkal, že optimismus pramení z nedostatku informací. Takže při informacích, které já mám, se domnívám, že na příští rok optimismus není na místě. Samozřejmě silný titul vám v tomto pomůže, ale je to trošku jako karetní hra, musíte mít štěstí, musí při vás stát Pán Bůh showbusinessu. Ne však vždy máte v ruce ty nejsilnější karty.

Jaký máte názor na konkurenci – konkurenční divadla a koho popřípadě považujete za největšího konkurenta?

Já myslím, že konkurenti jsou zřejmí, je tady Divadlo Broadway, Divadlo Kalich, které dnes už není jako čistě muzikálové a poté je občas nějaká produkce v Divadle Goja Music Hall. Teď nově se chystá Mamma Mia v Kongresovém centru. Myslím si, že konkurence je logicky každý dobrý projekt, protože zase na druhé straně – je většinou lepší, když je projekt dobrý, než když je špatný, protože ono to pak divák odradí do divadla jít.

Některé produkce sází více na „face“, na jméno než na kvalitu. Co si o tom myslíte?

Já říkám, že český muzikálový divák je celosvětová anomálie. Všude ve světě se chodí hlavně na projekty. V Čechách je to tak, že jakmile nesplníte dva atributy - to znamená známý titul a známé téma - český muzikálový divák je stále konzervativní a chce vědět, na co jde, není to poté nejsilnější. Mohu uvést příklad - Vraždu za oponou, autora hudby, mimochodem takových hitů jako Chicago, Kabaret, sice není natřískaná hity, ale krásných melodií je tam mnoho, excelentní výkony Ondřeje Brzobohatého, Ivany Chýlkové, Moniky Absolonové, Milana Štáindlera a dalších. My jsme toto představení nakonec někde mezi 70., 80. reprízou museli stáhnout z repertoáru. Pokusili jsme se, domnívali se, že nám může pomoci marka divadla, vlastně narušit tuhle zákonitost, ale bohužel to nevyšlo.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká a přitahuje?

Nevím, v čem spočívá krása, ale můžu se domnívat, co divák asi přitáhne k muzikálu. Divák chce slyšet krásné melodie, chce vidět podívanou a spíše si myslím,

že doba je taková, že by muzikál neměl řešit nějaké bolesti dnešního světa, měl by lidem dát spíše odreagování, pohlázení a to je to, co funguje. Trošinku jiná situace byla u muzikálu *Jekyll & Hyde*, kdy jsme s tímto titulem rozjeli vizualizaci, kde na obrázcích bylo trošku krve a toto najednou na diváky nefungovalo, takže nakonec jsme všechno přefocovali a u scén, které byly dramatické a s krví, se interpreti usmívali, abychom diváka přivedli, ale už jsme ho neošálili.

6.4 Divadlo Kalich: Michal Kocourek

Michal Kocourek se v oblasti divadla a kamery pohybuje již od mladých let. V oné době patřil k nejvíce obsazovaným mladým hercům. Po absolvování Státní konzervatoře založil své první divadlo. Bylo to v roce 1986. Následoval rok 1989, kdy si vybudoval stálou scénu v divadle Albatros. V roce 1991 otevřel Divadlo v Rytířské. Jeho čtvrtým divadlem v Praze, je Divadlo Kalich. Zde právě pod jeho vedením se vyprodukovalo mnoho muzikálů, koncertů či činoher. Zatím posledním divadlem, které otevřel, je Divadlo Palace.⁶³

Jste jednou ze soukromých produkcí v ČR. V čem si myslíte, že je výhoda a naopak nevýhoda soukromých produkcí?

To je na dlouhé vyprávění. Když to pojmu z mého pohledu, jednou z věcí je svoboda, kterou ale samozřejmě mají i divadla, která jsou dotovaná. Skýtá to mnoho výhod pro profesní rozvoj producenta i celého týmu. Na druhou stranu je to určitý handicap oproti těm dotovaným divadlům, protože si nemůžeme dovolit omyl. Tzn., že musíme hledat takové inscenace, které mají předpoklad mnoha repríz. Samozřejmě je to i cenová politika v rámci cen vstupenek, což znamená, že mnoho dotovaných divadel jde pod cenu. Další věcí je, že mnoho dotovaných divadel si může dovolit více premiér ročně. Tomu já tak trošku říkám soukromý business za státní peníze. Nemyslím si, že je to spravedlivé.

Některé Vaše muzikály se hrají v Soulu, Tokiu či Šanghaji. Jak se spolupracuje se zahraničními kolegy? V čem je to jiné než s těmi českými?

⁶³ DIVADLO KALICH. *Divadlo Kalich*. [online]. [cit. 2014-1-13]. Dostupné z: <http://www.divadlokalich.cz/divadlo/o-divadle/>

Je to velká škola. Týmy, které tam jsou, se rovnají broadwayským titulům. Soulský či tokijský trh je na nejvyšší úrovni, která může být – jak v hereckých profesích, tak v kostýmních či výtvarných. Takže pro mne spolupracovat s nimi znamená se stále učit a zkoušet určité postřehy, které tam získávám a přenášet je do mého divadla.

Který muzikál byste ohodnotil jako nejúspěšnější z Vaší produkce?

To se nedá říci. Pro mne byl úspěch to, že se zaplatily. Každý z muzikálů je žánrově zcela jiný a spektrem posledních 15 let, co muzikál dělám, není ta doba tak zcela ideální. Když jsme začínaly s Hamletem, odehrálo se skoro 700 repríz. Nebyla tak velká konkurence, nehrály se muzikálové tituly v oblastních divadlech, takže lidé jezdili více, z celé republiky. Dnes se například v Plzni, Liberci hrají a jejich cena je poměrně nižší, tudíž lidé zajdou tam. Navíc ta divadla si zvou hosty z Prahy. Takže už to není takové, je daleko větší nabídka.

Nemrzí Vás, že jen minimum lidí ví, že bez producenta či pořadatelské agentury by muzikál nemohl vzniknout – že většina zná jen autory, hlavní představitele...?

Nemrzí. Nedá se to takto brát. Každý si vybral svou cestu, své poslání a s tím se musí poprat. Je pravdou, že bez producenta by tituly nevznikaly, takže klobouk dolů před každým producentem. Je to velká odvaha a velké riziko. Producent musí umět titul prodat a poté udělat promo a PR. A cesty jsou různé. Je to asi ten nejdůležitější faktor, který v úspěšnosti musí nastat.

Jak byste srovnal muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Je to těžké srovnávat. V roce 1989 jsme byli státem, který se moc ke světové kultuře nedostal, a když se cesta uvolnila, začaly se točit jiné filmy a byla určitá svoboda, tak i tento žánr ve větším měřítku přišel na scénu. I když se určité tituly hrály, ty původní už ne. Takže byl velký hlad, kterého využilo pár chytrých producentů, kteří byli rychlejší a s většími zkušenostmi a poté jim to s úspěchem vyšlo. Pak nastal pocit toho, že je to skvělý business, takže přicházeli další a další a zase další a další začali odpadávat a krachovat. Poté se trh urovnal a dnes je nás jen pár. (Reaguje také na otázku: **Jaký máte pohled – názor na současné muzikálové dění v ČR?**). Dnes je

však vysoká konkurence, hraje se 36 muzikálů v jeden den v celé republice. Navíc ceny vstupenek rostou a koupěschopnost je menší. Všechny tyto věci jsou ovlivněné politickou situací, sociální situací. Je mnoho fanoušků, kteří mají tento žánr rádi, rádi si na to ušetří, ale není to už laciná záležitost.

Jak se podle Vás bude „muzikálová situace“ vyvíjet?

Kdo bude dělat kvalitní tituly, ten se na trhu udrží. Je to business jako každý jiný a u muzikálu to platí dvojnásob. Takže ve chvíli, kdy si udržíte diváka, kdy mu budete nabízet krásné tituly, dobré výkony a emoce, s kterými bude z představení odcházet, tak se bude vracet a můžete stále pokračovat. Rozdíl je také v tom, že máme divadlo, o které se musíme starat, kdežto pak jsou produkce, které si najímají pouze sály na určité večery, tudíž to mají tímto trošku zjednodušené.

Jaký máte názor na konkurenci – konkurenční divadla a koho popřípadě považujete za největšího konkurenta?

Já nepovažuji za konkurenta nikoho. Toto si vůbec nepřipouštím. Každý máme svou cestu, po které jdeme. Kdybych se měl bát všech ostatních produkcí, nemohl bych udělat nic. Každý z produkcí, kdo něco vytvoří, samozřejmě vstupuje na trh s tím, že bude nejuspěšnější a nejlepší s velkou návštěvností. Je to celé jako živý organismus, který musíte přizpůsobovat.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká a přitahuje?

Na muzikál chodí lidé, kteří milují muziku – to je první předpoklad. Druhou věcí je, že muzikál je emoční záležitostí, často to jsou lovestory, kde divák má možnost se s hlavními postavami třeba ztotožnit. Je to mnoho divadelních žánrů v jednom balíčku, který může divák vstřebávat. Postavený je muzikál na výkonech účinkujících – to je prvořadé, poté na výpravnosti, na světlech, na tom celku. Dříve fungovaly více historičtější témata, dnes se vrací retro, pak to může být disco. A každý má svého diváka. Já se snažím tituly volit právě tak, aby byly širokospektrální, aby zasáhly co nejvíce diváků, protože každý má rád něco jiného a každému je příjemného něco jiného.

7. Rozhovory s umělci

7.1 Divadlo Broadway: Radim Schwab

Je pětatřicetiletý rodák z Brna, kterého již od dětství fascinovalo divadlo a zpěv. Ztvárnil mnoho rolí v divadle Husa na Provázku. Jak sám prozradil, první velkou muzikálovou rolí byl Edmont Dantes v muzikálu Karla Svobody, Monte Cristo. Nyní vystupuje převážně v Divadle Broadway, v rolích krále upíru, Kela a Vadima Maslova.

Byl zpěv vždy Vaším snem? Jak jste se ke zpěvu dostal?

Byl, když jsem byl malý, chtěl jsem být zpěvák jako Karel Gott. Vedle toho jsem však chtěl být také popelářem a pilotem letadla. Ke zpěvu jsem se poté dostal úplně náhodou, začal jsem docházet na kurzy zpěvu. Tam si mě paní profesorka vytáhla a řekla mi, že hezky zpívám a jestli to nechci někde zkusit dál. Když jsem se poté dostal na JAMU, tak mě tato stejná paní profesorka učila zpěv a vlastně tato stejná paní profesorka mi dala vědět o konkurzu do Monte Crista, kam jsem poslal fotku a vyplnil přihlášku. V konkurzu jsem uspěl a byl jsem vybrán na roli mladého Monte Crista, takže tímto se vlastně rozjela celá tato muzikálová éra.

Zahrál jste si upíra Kela v muzikálu Klíč králů Daniela Landy a aktuálně účinkujete v muzikálu Michala Davida Mata Hari, jak byste porovnal tyto dvě inscenace?

Je to úplně něco jiného. Mata Hari je reálný příběh podle skutečné události a Klíč králů byla fantazie. Bylo to nádherné dílo, kde jsem měl postavu krále upírů, Kela. Samozřejmě Mata Hari je také úžasné dílo, mám zde role Picassa a Vadima Maslova, ale je to zcela něco jiného. Mata Hari je spíše takové filmové herectví, kdežto v Klíči králů se člověk mohl spustit, byla to velká stylizace, kde vlastně bylo obtížné tu figuru najít, ale když ji pak člověk našel, ten klíč k postavě, tak jsem ji mohl poté lépe zahrát a postava pak působila věrohodně a skvěle.

Jaký hudební styl je Vám bližší?

To se dá těžko říci. Vždy se to liší od konkrétního projektu, od celé režie, od celkového pojetí. Nemohu říci, že bych radši hrál Klíč králů nebo Mata Hari.

Účinkoval jste také v divadle Ta Fantastika. Dokázal byste nějak porovnat tyto dvě produkce?

Já myslím, že jsou hodně podobné. Hodně podobné v tom, že jsou to komerční divadla s tím, že Ta Fantastika dělala řekněme trošku alternativnější projekty, které nebyly tak moc navštěvované. Neznamená to ale, že by byly horší. Naopak to byly skvělé projekty. Produkce se snažila dělat různou dramaturgii, byly tam ty hodně komerční věci a vedle toho se snažili udělat něco nového, například Obraz Doriana Graye. Což bylo strašně zajímavé. To si myslím, že je jediná věc, v čem se ty produkce lišily.

Myslíte si, že pro muzikálového zpěváka je důležitý vzhled?

Určitě ano, ale spíš bych to řekl, že ne tak jako jste se zeptala, ale tak, že když jste v nějakém typu, vzhledu, tak v tom je třeba vydržet co nejdéle. Tzn., že jestli má někdo tři sta kilogramů, tak by v tom měl pokračovat. Proto je i obsazovaný, pro svůj vzhled a tím pádem se hodí na tu určitou postavu. Pokud by zhubl, byl by to třeba pro producenty problém s tím, do jaké role ho obsadit. A naopak, když má někdo typ krásného prince a začne třeba moc pít, tak nastává stejný problém. Proto by si měl „to své“ nějak držet. A právě většinou v muzikálu jste obsazovaná typově. Takže určitě ano, je důležitý.

Chcete i do budoucna svůj život spojit s muzikálem?

Určitě ano, samozřejmě záleží na možnostech a nabídkách.

Myslíte si, že až muzikál Vás proslavil? Že až díky němu Vás lidé poznávají?

Asi ano, vše co anebo kdo je mediálně vidět... Když například uděláte koncert, je to hlavně o tom, jak tu práci odvedete. Není rozdíl v tom, jestli je to právě muzikál nebo koncert, důležité je, jak je práce odvedená. Když budete dělat komerční muzikál a budete strašná, nikdo už na vás nepřijde.

Máte nějakou vysněnou roli?

Fantom opery.

Jaký máte názor na muzikálové konkurzy?

Jsou potřeba. Když na něho jdete, je důležité se maximálně připravit.

Až kam jste ochotný zajít pro získání muzikálové role?

Udělat vše, co je potřeba.

Mnoho lidí si myslí, že muzikál je pokleslý, neplnohodnotný žánr. Máte stejný názor? Čím Vás muzikál oslovil?

Ve Spojených Státech je to brané jako nejvyšší žánr. Ti lidé fantasticky zpívají, skvěle hrají a tancují. A je to vlastně nejvyšší umění, které vůbec je. Dělají to špičky jako například Meryl Streep. Je to vlastně podobné jako činohra – můžete mít dobrou činohru a špatnou činohru, dobrou operu, špatnou operu a s muzikálem je to to stejné.

Zatím stále nemáme přesnou definici pro muzikál. Jak byste jej charakterizoval Vy?

Kdysi bylo řečeno, že muzikál je divadlo, které zpívá, tančí a hraje a já jsem před lety slyšel úplně jinou definici, že muzikál je činohra, ve které dochází k naprosto nevhodným a neuvěřitelných záchvatům zpěvu a tance. Já osobně bych se spíše přikláněl k té první možnosti.

Jak byste srovnal muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Já to nemohu zcela posoudit, protože po revoluci jsem byl ještě takové dítě. Neviděl jsem ani prvního Ježíše, ani prvního Dracula. Nemůžu tedy adekvátně zareagovat, protože tu dobu neznám. Můžu mluvit o době, ve které jsem byl a účastnil se celé éry v Divadle Ta Fantastika a myslím si, že i ta úroveň byla různorodá. Je to jako kterékoliv divadlo – nevíte, jak to dopadne. Někdy se to povede víc, někdy méně. Neporučíte si. Proto je to takový obor, že i s mnoha zkušenostmi nikdy nevíte, jak to dopadne. V tomto je to náročné. A v neposlední řadě vlastně ani nevíte, jak se to bude líbit lidem. Jestli je to bude zajímat či ne. Je to pořád stejné.

Jaký máte pohled – názor na současné muzikálové dění v ČR? (A jak se podle Vás bude „muzikálová situace“ vyvíjet?)

Myslím si, že zrovna teď jsme ve skvělé době, protože se chystají jedny z nejúžasnějších projektů, například Fantom opery, do toho Mamma mia, z českých tomu bude konkurovat Marie Antoinetta, do toho je Mata Hari, která je v současné době nejnavštěvovanější a nejúspěšnější muzikál v Praze. Jsou to velice zajímavé projekty. HDK chystá Addams family, takže co bychom chtěli víc? Myslím si, že se máme na co těšit a že ta příští sezóna bude minimálně hodně zajímavá.

Řada konkurenčních divadel sází více na „face“ než na kvalitu. Co si o tom myslíte?

Nemyslím si, že by to byla tak úplně pravda. Viz například Fantom opery. Nedovedu si představit, že by Christine obsadili podle nějaké tváře. To by asi docela nebylo vhodné. Tam to prostě musíte zazpívat. To stejné bude u Mamma Mii, kde budou muset vybírat lidi, kteří jsou komplexní a dokážou zahrát a zazpívat. Ale samozřejmě pokud jste producent a potřebujete mít ten projekt vyprodaný, je to zapotřebí. I když nelze říci, že je to o „face“. I známá jména jsou skvělí hráči, skvělí zpěváci. Takže pokud ještě k tomu natáhnou diváky, je to v pořádku.

Kdyby to bylo na Vás, jaký projekt byste v Divadle Broadway rád uvítal?

Myslím, že dobré je určitě udělat v Čechách Fantoma, určitě je dobrý nápad dělat Mamma Miu a vlastně i já mám v hlavě jeden zajímavý projekt, který však nemohu teď prozradit, aby mi ho někdo nevzal. Ale myslím, že by to mohlo být velmi zajímavé.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká/přitahuje?

Je to to překvapení. Muzikál by měl svým způsobem překvapovat. Měl by člověka zvednout ze židlí, mít fantastický pocit a zážitek. Užít si muziku, která vás vyburcuje. Úžasný model, podle mě, jsou Formanovy Vlasy. To je přesně ono, kdy na to koukáte, bavíte se, herci skvěle zpívají, tancují a ještě je zatím ta myšlenka a na konci je katarze, protože se koukáte, jak vás to ještě dál posune. To je vlastně takový top. A z tohoto důvodu mě tento typ projektu nesmírně baví. Tam asi směřují všichni, snaží

se o to. Na této bázi funguje v Londýně Billy Elliot, je to taková krása, nádhera, ušlechtilé, že nemůžete nic, jen si užívat. Vlastně herci by měli tu svou disciplínu zvládnout tak, aby se divákům tajil dech, že je to něco, co jiný neumí.

7.2 Divadlo Broadway: Josef Vojtek

Josef Vojtek pochází z Teplic, kde se v roce 1988 stal zpěvákem skupiny Kabát, která poté získala několik zlatých slaviček a bezpočet platinových desek za prodaná alba. Během jeho kariéry prošel mnoha rolemi, převážně v Divadle Broadway a Hybernia, například Tři Mušketýři, Kleopatra, Hamlet, Dracula, Baron Prášil, Klíč králů a Mata Hari.

Byl zpěv vždy Vaším snem? Jak jste se ke zpěvu dostal?

Když jsem byl mladý, vůbec jsem netušil, co bych mohl dělat. Do budoucna vůbec, hrál jsem fotbal, měl jsem prostě zájmy jako každý kluk v té době, takže spíš jsem se věnoval sportu a o muzice jsem vůbec nepřemýšlel. Až na vojně jsem potkal jednoho kamaráda z fotbalu a on mi řekl, že hraje v kapele, která se jmenuje Kabát. Tak jsme popíjeli, začali zpívat, jemu se to líbilo a on se mě zeptal, jestli bych nechtěl u něj zpívat. A tak jsem se vlastně dostal ke zpěvu jako takovému. Po návratu do Teplic jsme tedy založili novodobé Kabáty a od té doby, od roku 1988, jsme spolu. Takže vlastně tím se mi zcela změnil život.

Můžete nám prozradit, jaké byly Vaše začátky?

Ty byly těžké, to jsme víc oslovovali, než zkoušeli. Takže každá nová písnička se musela pěkně zapít jako každé malé miminko, ale tak samozřejmě jsme to nebrali na lehkou váhu a vlastně i díky tomu jsme možná tam, kde jsme teď.

Prozradíte, jak se rocker Josef Vojtek dostal k muzikálu?

Tak na to jsem nikdy ještě nedokázal správně odpovědět, co vlastně znamená rocker. Jestli je to škatulka někoho, jestli to značí, že je člověk potetovaný nebo má jiný styl hudby. Ale já jsem bliželec, takže lehce rozdvojená osobnost. K divadlu jsem inklinoval také, protože divadlo u nás doma bylo číslo jedna. Bratr mého dědy byl jeden čas ředitel teplického divadla, kde se hrála převážně opereta. Rodiče tam chodívali velice často, takže i já jsem měl tímto k divadlu velice blízko. Nikde jsem to nějak

neříkal, ale vlastně velice jsem uvítal, když mě tenkrát Dan Landa oslovil pro roli v muzikálu Krysař. A od té doby se to se mnou táhne.

Jste, dalo by se říci, stálíci Divadla Broadway, dokázal byste říci, která z rolí pro Vás byla tou nejlepší? A proč?

Zlomová role byla role Athose ve Třech mušketýrech, protože to byla první role, kde jsem se objevil na prknech Divadla Broadway. Souputnické divadlo bylo Divadlo Hybernia, kde jsem zažil také velmi krásné muzikály jako Baron Prášil nebo Dracula. To pro mě byla nejlepší díla, ve kterých jsem se mohl objevit. Bylo to opravdu krásné.

Jak jsem se již zmínila, účinkujete v Divadle Broadway už dlouhá léta. Jakým směrem se podle Vás divadlo vyvíjí?

Myslím, že divadlo si ani tak nemůže poroučet a nutit divákovi, diváci si vybírají sami. Toto je komerční divadlo, takže my se musíme spíš přizpůsobovat divákům. Mám pocit a je to určitě i dobou, že díla se už nehrají tak často. Samozřejmě, když jsme začínali, tak Krysaře jsme hráli třeba tři roky v kuse. A bylo to vyprodané. Poté jsem byl v Hamletovi, což byly také dva roky v kuse. Dnešní doba je rychlejší, možná opadl ten první boom a lidé třeba ani financí tolik nemají. Díla se střídají, ale obávám se toho, aby nedošly témata, aby to divadlo nezačalo být nudné a aby to nebylo zbytečné mrhání něčím, co se snažíme lidem dát. Aby to dílo mělo hodnotu, kterou chceme dát, aby to nebyl jen kus za kusem.

Muzikály Mata Hari nebo Klíč králů jsou „trošku něčím jiným“ než co se doposud uvádělo v Divadle Broadway. Co si o tom myslíte?

Oč je více témat, o to je ten repertoár pestřejší. O to je širší záběr na diváka. Kdybychom hráli jen tragédie, tak za chvíli by bylo nejspíš prázdné divadlo, protože lidé se chtějí také bavit. Kdo viděl Danovu fantasy, určitě se líbí. Mně osobně se ten muzikál velice líbí. Je to vlastně fantasy pohádka, je to show – tak proč ne? Mata Hari je zcela jiný žánr. Protože zde Michal David ukázal lidem jiný styl, jsou to swingové písně, z dob Mata Hari, z 30. let, proto je to možná pro diváky překvapením a rádi se vrací. Proto je to určitě i tak úspěšné, protože se Michal David odprostil od těch popových písní.

Co byste popřál produkci do budoucna?

Já bych jí popřál to, aby svou práci dělali pořád jako já, aby ji dělali se srdcem. Aby tu práci dělali tak, jako by to bylo jejich divadlo.

Máte nějakou vysněnou roli?

Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel. Muzikály jsou trochu okleštěné, je to něco jiného než film nebo seriál – je to zúžené téma, nedá se o všem napsat. Mám tu výhodu, že mě neživí jen muzikál. Ovšem dělám tu práci velice rád. A vlastně můžu si vybírat. S Oldou Lichtenbergem máme takovou dohodu, že já nevezmu práci nikde jinde, on to ctí a proto mi nabízí práci tady. Samozřejmě, dostávám nabídky, ale s poděkováním je poté odmítám. Když kopu za jeden tým, tak kopu za jeden tým.

Jaký máte názor na muzikálové konkurzy?

Já na konkurzy nechodím, protože pokud chce někdo slyšet Pepu Vojtka zpívat, mám doma dost CD a nahrávek. Myslím si, že je to dobré pro lidi, kteří se chtějí zviditelnit, prosadit. Jakoby nováčkové. Ale zase by v porotě měli být takoví lidé, kteří tomu rozumí a ne, že tam sedí producent, který ničemu nerozumí a tváří se jakoby mu patřilo půl světa a nechá tam ty lidi, kteří jsou sami nervózní podusit a pak stejně o tom nic neví – neumí zpívat, hrát a ani pomalu neví, co se zrovna bude zkoušet, takže určitě by tam měli sedět fundovaní lidé, opravdu ti, kteří tomu rozumí. A mělo by se to brát trochu s nadhledem, protože ti lidé mají trému a je jasné, že „staří bardi“ na tom budou vždycky lépe, protože ty zkušenosti mají. Myslím si, že je to to nepsané zlo.

Až kam jste ochotný zajít pro získání muzikálové role?

Zatím nikdo mi nenabídl tolik peněz, abych změnil svou image. Aby ta změna byla opravdu hodně velká. Co se týká image, existují dnes velice kvalitní maskéři, popřípadě paruky... Ale samozřejmě, co se dá udělat pro získání role – někteří kolegové jsou schopni udělat opravdu hodně, až je to někdy přes čáry slušného chování. Já si myslím, že pokud někdo ví, jak hraju, jak zpívám, tak mi zavolá a vždy se dá nějak domluvit.

Mnoho lidí si myslí, že muzikál je pokleslý, neplnohodnotný žánr. Máte stejný názor? Čím Vás muzikál oslovil?

Mě by zajímalo, kdo si to myslí. Už jsme se o tom bavili i s naším managerem v kapele a vlastně ono je hezký něco pomluvit. Například na naše stránky lidi napíší, že se jim ta a ta písnička nelíbila, ano, tak bych jim dal papír a tužku a pojd'te něco napsat. Napište další superhit, ať to hrají rádia, ať to hrají v televizi... Takže já mám pocit, že to říkají ti, co závidí těm, co stojí na jevišti. Protože nejhorší je právě závist. A ta je zdrojem všech pomluv. Ale když se budeme bavit tady, o Divadle Broadway, myslím si, že si držíme nějakou úroveň, za kterou se nemusíme stydět. A nemusíme tu hlavu schovávat pod sedadla na premiérách.

Zatím stále nemáme přesnou definici pro muzikál. Jak byste jej charakterizoval Vy?

Už za starých dob chodili trubačové a potulní písničkáři, kteří zpívali příběhy. Pro lidi to bylo zajímavé, mohli si u toho i zatancovat a myslím si, že tohle je také součást takovéhle kultury. Někdo to může říct, někdo to může zahrát, a když to zahrajete a zazpíváte, tak je to pro lidi ještě lepší. Takže vlastně muzikál může být potomek takovýchto zpívaných zpráv. Když by například někdo nešel na muzikál Kleopatru, tak by třeba dodnes nevěděl, že Kleopatra měla ráda Marca Antonia a Caesara. Pro někoho je to možná jednodušší touto formou než číst knihy.

Jak byste srovnal muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Tenkrát to bylo vlastně takové pole neorané. A jak jsem říkal, tehdy jsme hráli tři roky jeden kus. A lidé byli hladoví vstřebávat nové věci. Dnes se trh naplnil a není to už jako dříve. Ale zaplať Pán Bůh, že jsme se ještě nestali obětí televizních telenovel, úpadkových seriálů a nesedíme jen u televize a nejíme brambůrky. Že opravdu se ještě lidé zvednou a jedou do divadla. A někdy ne malou vzdálenost. Takže myslím, že je ta aktuální situace ještě dobrá.

Jaký máte pohled – názor na současné muzikálové dění v ČR? (A jak se podle Vás bude „muzikálová situace“ vyvíjet?)

Myslím, že se ta situace již ustálila, že se to nezmění. Když jsme začínali jako kapela, tak jich moc nebylo, po revoluci ještě některé odpadly. Pak jsme si začali vydělávat sami na sebe a lidé si začali vybírat. A toto mi přijde, že tady funguje již několik let v muzikálech. Divadlo Broadway je již takovou stálicí, že už „neumře“. To by se to muselo zavřít. Produkce, které si chtěly rychle peníze nahrabat, ty už jsou dávno pryč. Ty vody se ustálily a je jen pár produkcí, které jsou úspěšné a tím je i vidět, kdo tu práci dělá úspěšně.

Řada konkurenčních produkcí sází více na „face“ než na kvalitu. Co si o tom myslíte?

Ono by to mělo být asi tak napůl. Myslím, že tady se to povedlo třeba právě v Mata Hari, kdy se spojili činoherci se zpěváky. A je to pojato tak, že herci si to své odmluví a my si to své odzpíváme. A nemícháme se jeden druhému do řemesla. Je to tak krásně spojené, že to diváci ani nemusí postřehnout. Měly by tam být známé tváře, samozřejmě, že lidé nepůjdou na někoho zcela neznámého. Aspoň v tom systému, který funguje u nás, určitě. Kdo chce prodat film, musí tam mít aspoň jeden známý obličej. O tom to je. Určitě to ale samozřejmě chce nějak skloubit. Úroveň je daná a měl by to řešit právě producent a režisér.

Kdyby to bylo na Vás, jaký projekt byste v Divadle Broadway rád uvítal?

Je to těžké takhle rychle něco vybrat. Myslím si ale, že tady se to dělá dobře a že toto divadlo je tak dobře zaběhnuté, že lidé ani nic jiného od něj nečekají. Je to to stejné, když nějaká kapela vydá nové CD, tak se na něj těším, ale vím, že to stále bude styl a směr té kapely. Nebude to nic jiného, to bych mohl pak začít poslouchat jinou skupinu. Jsem člověk, který je spokojený s tím, co má.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká/přitahuje?

Pokud je to udělané tak, že to nikoho neuráží, nesnižuje člověka jako osobnost, tak si myslím, že je to právě v tom, že my se snažíme nějakou srozumitelnou formou zasvětit diváka někdy do historie, někdy do klasického tématu a pro právě muzikál je

zcela jistě výhodou ta, že je to hudební projekt, protože každý člověk hudbu v sobě má. Proto vlastně mi přijde, že jeho kouzlo a výhoda je mimo jiné v tom, že diváka osloví spojením hudby, tance a zpěvu a aniž by to divák vnímal, najednou například ví, kdy se narodil Jan Hus.

7.3 Divadlo Goja Music Hall: Magda Malá

Pochází z Chebu, a jak sama říká, zpívá už od dětství. Její první muzikálová role byla v muzikálu Bídníci v roce 1992, kde ztvárnila roli Eponiny. Poté následovaly role v Draculovi, Popelce – muzikálu na ledě a v Divadle Goja Music Hall ztvárnila hlavní roli Kim v muzikálu Miss Saigon a opět Eponinu v muzikálu Les Misérables – Bídníci, a to v letech 2003 i 2012.

Byl zpěv vždy Vaším snem? Jak jste se ke zpěvu dostala?

Pro zpěv jsem se narodila. Nikdy jsem nepřemýšlela o tom, že budu zpívat, prostě jsem se pro zpěv narodila. Už ve třech letech jsem stále otravovala rodiče, aby mne poslouchali. A od té doby jsem otravovala každého a otravuji dodnes.

Můžete nám prozradit, jaké byly Vaše začátky?

Mé první sólové vystoupení bylo v Chebu, kde jsem zpívala duet s jedním pánem a měla jsem strašnou trému, protože další po mně byla jako host Andrea Čundrlíková. Strašně mě povzbuzovala, abych tu trému neměla a moc mi fandila. To bylo mé první vystoupení a myslím, že se povedlo.

Vaší první muzikálovou příležitostí byla role Eponiny v Bídnicích v roce 1992. Je pro Vás tato role něčím vyjímečná?

Tím, že ji nehraji. Eponina mi byla nabídnuta a já jsem tím vlastně hrála sebe.

Také zcela určitě stojí za zmínku Lorraine v Draculovi...

Musím říci, že jsem měla velké štěstí na role, v podstatě jsem vždy dostala takové role, které mi velice seděly.

Do Divadla Goja Music Hall jste se opět vrátila s Bídníky a poté Miss Saigonem. Dokázala byste říci, která role byla Vašemu srdci bližší? A proč?

Obě, když jsem začínala s Eponinou, neměla jsem ještě děti, v Miss Saigonu již ano. Takže Kim jsem velice intenzivně prožívala, protože to byl dojemný příběh matky s dítětem, a proto, aby se její dítě mělo dobře, se zabila. To bylo velice silné. Takže si myslím, že každá role měla něco do sebe.

Mnoho diváků Vás má s tímto divadlem dosti spojenou, chystáte i nadále spolupráci s agenturou Goja?

Když mě osloví a bude pro mne nějaká role, ráda se s ní seznámím.

Máte nějakou vysněnou roli?

Bude muzikál Mamma Mia a moc ráda bych si tam zahrála, ale nevím, v jakém stadiu přípravy na muzikál jsou.

Jaký máte názor na muzikálové konkurzy?

Jsou součástí našeho života. Ale dost mě mrzí, že pokud jde člověk na konkurz, má malou šanci uspět, protože se na 90 % role rozdávají po telefonu.

Až kam jste ochotná zajít pro získání muzikálové role?

Co jsem ochotná udělat? Určitě zhubnout.

Mnoho lidí si myslí, že muzikál je pokleslý, neplnohodnotný žánr. Máte stejný názor? Čím Vás muzikál oslovil?

Muzikál je krásný žánr. Když je člověk na koncertě, tak si diváci představují, co v té písničce je. Kdežto v muzikálu to diváci přímo vidí. Ten děj je tam přímo ztvárněný. A navíc je ještě oproti koncertu hezčí v tom, že je na jevišti více zpěváků najednou.

Zatím stále nemáme přesnou definici pro muzikál. Jak byste jej charakterizovala Vy?

Já bych řekla, že je to zfilmovaná písnička, že to jsou zfilmované melodie, podobně jako v kině.

Jak byste srovnala muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Myslím si, že když jsme začínali s Bídničky v roce 1992, že to byla opravdu kvalita. Dnes se píšou muzikály hlava nehlava jen kvůli penězům. A už jen ta témata, které některé muzikály mají, vlastně ani nechápu, jak se mohou líbit. Tudíž vlastně i shazují úroveň muzikálů.

Jaký máte pohled – názor na současné muzikálové dění v ČR? (A jak se podle Vás bude „muzikálová situace“ vyvíjet?)

Spoustu muzikálů bych vynechala. Myslím si, že méně je někdy více a že situace se bude vyvíjet tak, že se budou stále vymýšlet horší a horší témata, protože bohužel i diváci na stále zvláštější tituly chodí. Ale není to už však tak, že by diváci chodili a byli spokojeni, většinou jsou právě, i co slyším, dosti kritičtí. Ale přesto, že jsou kritičtí, tak stejně jdou, takže je to vlastně takové zvláštní.

Řada konkurenčních produkcí sází na „face“ než na kvalitu. Co si o tom myslíte?

Bohužel to tak je. U nás v Čechách to tak nastavené je. Víím, že v Americe diváci jdou opravdu na dílo, jako například na Bídničky, na Fantoma opery, na Miss Saigon, na různé světoznámé muzikály, kdežto u nás je to jinak a je to špatně. Snad lidé dospějí k tomu, jak to má opravdu být.

Kdyby to bylo na Vás, jaký projekt byste v Divadle Goja Music Hall ráda uvítala?

Mně by se líbila Mamma Mia, i proto, že jsem Abbu milovala od dětství. A myslím si, že takovéhle na jednu stranu obyčejné, ale velkolepé melodie, tady chybí.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká/přitahuje?

Je to tím, že někdy je opravdu krásný muzikál a lidem se to prostě líbí. Mně se moc líbí světové muzikály, dělají se dobře a tak by se měly dělat i ty ostatní.

7.4 Divadlo Goja Music Hall: Šárka Marková

Uznávaná nejen muzikálová zpěvačka se narodila v roce 1977 v Praze. Po vystudování konzervatoře získala svou první velkou roli, Sandy v Pomádě. Poté následovaly hlavní role v dalších velkých projektech – Jesus Christ Superstar, Bídníci, Miss Saigon nebo Děti Ráje. Účinkovala také v Divadle Semafor a v Divadle U Hasičů. V současné době se připravuje na svou novou roli v hudební crazy komedii Svatba nebude.

Byl zpěv vždy Vaším snem?

Na začátku jsem vůbec nepřemýšlela o tom, že budu zpěvačka. Chtěla jsem hrát divadlo, jenže mě nevzali na hereckou konzervatoř. Tam mi ale řekli, proč nezkusím zpěv. Tak jsem to zkusila a ono to vyšlo.

Můžete nám prozradit, jaké byly Vaše začátky?

A tak vlastně začala má pěvecká kariéra. Na základce jsem chodila na sólový zpěv a do sboru. Ale až na konzervatoři jsem se zpěvu začala věnovat podrobně. A jako brigádu jsem měla, mimo jiné, zpívání v baru. Což mi dalo celkem dobrou praxi.

Byla jste jedním z prvních, kdo v Goja Music Hall /Pyramidě/ účinkovali. Jak se Vašem pohledu divadlo změnilo?

Pyramida, jak se Goja Music Hall mezi námi říká, se změnila k nepoznání. Od výstavního prostoru, ve kterém se zprvu hrálo jen příležitostně a nárazově, po divadlo, ve kterém je vše, co ke správnému divadlu patří. Šatny, zázemí, bary...

Navázala bych, co pro Vás vlastně znamená Goja Music Hall?

Goja mi dala největší příležitosti. Nádherné role a spoustu kontaktů. Strávila jsem tam do dnešního dne 13 let. A musím říci, že nádherných, i když ne vždy bylo vše zalito sluncem. Pokud se tím ale dostaneme k výčtu všech rolí, které jsem tam hrála, budu jen těžko vybírat tu „nej“. (Reaguje na otázku **Sandy, Fantine, Ellen, Cosette, Gigi, dospělá Eva – všechny tyto postavy jste zde ztvárnila. Dokázala byste říci, která Vám byla/je nejbližší?**). Každá měla něco. Sandy byla první hlavní role v mém životě a naučila jsem se díky ní spoustu věcí. Získala jsem větší jistotu a praxi. Bídníci

byli zase klasický muzikál, kterých tady tolik nebylo. A Děti Ráje mi ukázaly, jak se dá muzikál dělat srdcem. A připomněly mi bezstarostný čas Pomády.

Aktuálně účinkujete v muzikálu Děti Ráje, což je jiná produkce než například muzikálu Bídníci a zcela jistě to jsou velmi rozdílné produkce. Povíte nám o tom více? V čem vidíte rozdíl?

Je to úplně jiný svět, než jsem doposud znala. Je to asi nejvíc o různém přístupu. Tenhle je mi velmi blízký a jsem ráda, že mohu být jeho součástí.

Máte nějakou vysněnou roli?

Všechny vysněné role jsem si zahrála. Chybí jen jedna, Christine – Fantom opery. Ale, i když teď má přijít do Čech a shodou náhod právě do Goji, už je to pro mě pasé. Nechám ho jen v hlavě. Ostatní nechám osudu. Mám ráda překvapení a výzvy, tak se na další budu těšit.

Jaký máte názor na muzikálové konkurzy? Až kam jste ochotná zajít pro získání muzikálové role?

Myslím, že nikdo nemá konkurzy moc rád. Člověk je nervózní a podle toho vypadá i jeho výkon. Nejlepší je, kdy vás někdo vidí někde zpívat a osloví vás. To se mi naštěstí většinou stalo. Pak to bylo snažší. Neříkám, že jsem nebyla také nervózní, ale bylo to o něco lepší. Říkala jsem si, že pokud se mi bude třást hlas, tak budou vědět, že je to trémou. Věřila jsem, že když budu dobrá, nebudu muset investovat nic víc, než můj než můj nejlepší výkon a to se dělo pak při hraní. Vyplatilo se. Víc jsem nikdy dát nepotřebovala, naštěstí.

Mnoho lidí si myslí, že muzikál je pokleslý, neplnohodnotný žánr. Máte stejný názor? Čím Vás muzikál oslovil?

S tím, že muzikál je neplnohodnotné umění jsem se setkala také. Nemyslím si to. Ba naopak. Člověk, který je muzikálový herec musí mít komplexní dovednosti. Skvěle hrát, zpívat i tančit, a to není vůbec jednoduché. Je to těžká disciplína. A ani hudebně si nemyslím, že by byly velké, klasické muzikály brak. Já na muzikálech miluji právě tu propojenost všech již zmíněných složek.

Zatím stále nemáme přesnou definici pro muzikál. Jak byste jej charakterizovala Vy?

Jak bych definovala muzikál? Jako divadelní formu, která by měla obsahovat tři složky: činohru, zpěv a tanec.

Jak byste srovnala muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Já myslím, že boom jako takový ani nebyl. Bylo jen více představení, kterým se říkalo muzikál, ač vůbec muzikálem nebyla. Ale trh ukázal, která přežila. A který muzikál uspěl a který ne.

Jaký máte pohled – názor na současné muzikálové dění v ČR? (A jak se podle Vás bude „muzikálová situace“ vyvíjet?)

Nad situací muzikálů v České republice jsem se nezamýšlela a ani nechci být v tomto směru prorokem. Já věřím, že budou a hlavně, že budou kvalitně zpracované. (Reaguje na otázku **Řada konkurenčních produkcí sází více na „face“ než na kvalitu. Co si o tom myslíte?**). S čím souvisí i otázka obsazení. Radši bych viděla řadu kvalitních, neznámých tváří, tak jako je tomu třeba v Londýně, než směs okoukaných a méně kvalitních celebrit.

Kdyby to bylo na Vás, jaký projekt byste v Divadle Goja Music Hall ráda uvítala?

Do Čech mají v příštím roce dorazit takové hity jako Mamma Mia a Horečka sobotní noci, na které se těším, i když nebudou v Goja Music Hall. Jinak se hraje spousta krásných muzikálů třeba v Plzni nebo Brně. Určitě nezaostáváme. Ráda uvidím jakýkoliv.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká/přitahuje?

Tak jako masu dříve bavila opereta, dnes je baví muzikál. Hlavně ten, který je odlehčený humorem a nadsázkou. Ale i složitější díla muzikálového světa jsou většinou srozumitelnější než například opera. A to je myslím to, proč mají lidé muzikály rádi.

7.5 Hudební divadlo Karlín: Tomáš Bartůněk

Muzikálový a operní zpěvák Tomáš Bartůněk pochází z Prahy. Ztvárnil mnoho rolí jak v muzikálu (Dracula, Monte Cristo, Javert v muzikálu Bídníci, Angelika, Tři

Mušketýři), tak i v opeře (Don Giovanni, Faust a Markétka či Únos ze Serailu). V Hudebním divadle Karlín účinkuje také jak v muzikálech (Aida), tak i v operetách (Polská krev, Mam'zelle Nitouche).

Byl zpěv vždy Vaším snem? Jak jste se ke zpěvu dostal?

Vůbec ne, do svých asi třiatvaceti let jsem vůbec netušil, že budu zpívat, byť jsem věděl, že hlas a sluch mám. Poté jsem si však koupil desku jistého pana Dominga a to se mi tak moc zalíbilo, že jsem začal toužit po tom zpívat. To bylo již na vysoké škole. Tak jsem začal chodit i na soukromé hodiny zpěvu. A vlastně po dostudování vysoké školy jsem asi tři měsíce na to udělal konkurz do karlínského divadla a rok na to do Smetanova divadla a po dalších třech letech jsem šel na sóla do opery.

Můžete nám prozradit, jaké byly Vaše muzikálové začátky?

Byly spojené ještě s HDK, když jsem byl ve sboru. To jsme dělali Funny Girl, v roce 1990.

Jste známý tím, že se chcete převážně věnovat opeře. Naplňuje Vás i muzikál? Máte za sebou nespočet muzikálových rolí...

Rozhodně mám muzikál rád, ale musí být kvalitní, což byl Dracula, Monte Cristo nebo Bídníci. Nechci snižovat samozřejmě kvality jiných muzikálů, ve kterých jsem zpíval, nicméně tohle pro mne byly takové mety.

Účinkujete i v operetách HDK. Co je Vám žánrově bližší? A proč?

Teď už bych řekl, že jsou mi bližší operety. Původně jsem si totiž vůbec nedovedl představit, že bych na jevišti mluvil. Nicméně teď jsou takové role, jako je Zaremba v Polské krvi nebo major v Mam'zelle Nitouche, kde se mluví a navíc využiji i klasický zpěv.

Myslíte si, že je v dnešní době dobré střídat repertoár jako právě v HDK – muzikály – operety – činohra?

Co se týče jednoho divadla, jako je karlínské divadlo, tak určitě. Vlastně karlínské divadlo takhle vzniklo, že se střídaly žánry jako muzikál a opereta. Nevidím na tom nic špatného a lidem se to líbí.

Účinkoval jste i v jiných muzikálových produkcích. Dokázal byste je nějak jednoduše porovnat?

Účinkoval jsem v hodně muzikálových produkcích a v podstatě to srovnat nejde, protože jsou produkce, které mají svou stálou scénu a jsou muzikálové produkce, které mění divadla. Jsou větší, menší, srovnat to nejde.

Máte nějakou vysněnou roli?

V podstatě teď nemám, své vysněné role jsem si již zazpíval, to byl Dracula a Javert v Bídnicích. Moc jsem si to užil.

Jaký máte názor na muzikálové konkurzy?

Myslím si, že jsou zbytečné. Aspoň v Čechách, protože tady to funguje zcela jinak a konkurzy jsou v podstatě pro menší role a pro company a větší role jsou již rozdané dopředu.

Až kam jste ochotný zajít pro získání muzikálové role?

Jediné, co bych chtěl teď sám za sebe je to, že bych chtěl zhubnout. Jinak vím, že vlasy nedám.

Mnoho lidí si myslí, že muzikál je pokleslý, neplnohodnotný žánr. Máte stejný názor? Čím Vás muzikál oslovil?

Vůbec to není pravda. Je to naprostý nesmysl. Muzikál, pakliže je kvalitně udělaný, je srovnatelný s operou. Když se podíváte na Bídničky nebo Fantom opery, jsou to opravdu famózní díla. Musí na to ale být dobří zpěváci, což u nás lidi nepoznají.

Zatím stále nemáme přesnou definici pro muzikál. Jak byste jej charakterizoval Vy?

Pakliže je to dobrý muzikál, tak bych jej charakterizoval jako trošku dynamičtější operu. Dynamičtější z pohledu pojetí hudby a pohybu. Když je to dobré dílo, tak se zpívat musí, hýbat se musí a mělo by to být špičkově provedené.

Jak byste srovnal muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Tenkrát bohudík lidé měli peníze, chodili do divadel a hlavně tenkrát byly samá famózní díla, jako Bídníci, Jesus Christ Superstar, pak Dracula.

Jaký máte pohled – názor na současné muzikálové dění v ČR? (A jak se podle Vás bude „muzikálová situace“ vyvíjet?)

V současné době je přemuzikálováno a vesměs bych řekl, že ne příliš podařenými produkty a produkcemi. Takže ze současného muzikálového dění nemám vůbec dobrý pocit. A myslím si, že do budoucna se situace nebude nijak radikálně vyvíjet. I celou ekonomickou situací v celé republice. Pokud lístek stojí 600-700 Kč a lidé mají jít třeba ve třech do divadla a mají si ještě zaplatit program, dát si něco k jídlu, k pití... Nejsou všichni milionáři. Takže tím je dáno to, že se do divadel chodí méně a myslím si, že v nejbližší době nebude žádný projekt, který by to změnil.

Řada konkurenčních produkcí sází více na „face“ než na kvalitu. Co si o tom myslíte?

Je to jednoznačná záležitost, že to tak je. Já jsem se s tím setkal ve všech produkcích, kde jsem zpíval. Je to, podle mne, uměle vytvořená několika producenty umělá bublina, kde je nutné, aby byl člověk vidět v televizi, četlo se o něm a pak nezávisle na tom, jestli něco umí, tak ho samozřejmě angažují, protože do divadla přitáhne lidi a to je špatně.

Kdyby to bylo na Vás, jaký projekt byste v Hudebním divadle Karlín rád uvítal?

Rád bych uvítal Fantoma opery, ale právě v Karlíně, protože takovéto klasické dílo by se mělo uvádět v klasickém divadle. A hlavně by to měli zpívat zpěváci, tak jako je vidět ve světě. Muzikál dělá hvězdy, ne hvězdy dělají muzikál. U nás je to bohužel, jak jsem již říkal, obráceně.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká/přitahuje?

Dynamičnost, krásné melodie. V muzikálu se dá mnohem více, než například v opeře, využít různé efekty – zvukové, světelné, scénické záležitosti, které v opeře dělat nejdou. Ať to byl Dracula, tam byly fantastické momenty, ať to byl Monte Cristo, tak byl obrovský bazén, obrovská loď. To všechno ten muzikál skýtá v daleko větší míře než opera.

7.6 Divadlo Kalich: Juraj Bernáth

Muzikálový zpěvák, původem ze Slovenska. První angažmá dostal po ukončení konzervatoře v Košicích v košickém divadle. Do Prahy se dostal díky panu Ďurovčíkovi. Začal účinkovat v muzikálech v Divadle Broadway, Hybernia, Metro či Divadlo Radka Brzobohatého. V dnešní době nejvíce účinkuje v Divadle Kalich, v muzikálech Pomáda, Osmý světadíl a připravuje se na roli v muzikálu Touha.⁶⁴

Byl zpěv vždy Vaším snem?

Zpěv mě začal zajímat až na střední škole. Když jsem byl malý kluk, tak můj otec usoudil, že ani nemám hudební sluch. Začal jsem poté objevovat zpěv jako způsob sebevyjádření a začal mě bavit.

Můžete nám prozradit, jaké byly Vaše začátky?

Moje pěvecké začátky jsou spojené s konzervatoří v Košicích, kde jsem studoval obor hudebně-dramatický. Vystřídal jsem tam dva pedagogy a když jsem se přestěhoval do Prahy, dával mi soukromé hodiny pan Klezla.

Účinkoval jste i v jiných muzikálových produkcích. Dokázal byste je jednoduše porovnat/srovnat?

Produkce jako takové asi srovnat nedovedu. Hudebně snad v Kalichu převažuje tvorba Soukup-Osvaldová, manželé Landovi, kdežto na Broadwayi je to Michal David.

⁶⁴ OFICIÁLNÍ STRÁNKY. *Oficiální stránky Juraj Bernáth*. [online]. [cit. 2014-1-22]. Dostupné z: <http://oficialnistranky.cz/juraj-bernath/>

Jak byste mohl popsat produkci Divadla Kalich?

Jak jsem již uvedl, v Divadle Kalich se produkují většinou muzikály vzpomínaných autorů, ale i světové muzikály, jakým je Pomáda, připravovaný Rent a myslím, že se chystá ještě něco dalšího.

Divadlo Kalich má v repertoáru většinou „domácí tvorbu“. Co si o tom myslíte?

Kvalitní tvorba mi nevadí, ať už je domácí nebo zahraniční. V Divadle Kalich se tento poměr začíná výrazně měnit.

Myslíte si, že pro muzikálového zpěváka je důležitý vzhled?

Pro muzikálového zpěváka nevím. Pro muzikálového herce celkem jistě.

Myslíte si, že Divadlo Kalich sází spíš na „face“ než na kvalitu?

Divadlo Kalich podle mě sází na kvalitu a dává příležitosti začínajícím a méně známým muzikálovým hercům.

Máte nějakou vysněnou roli?

Jesus nebo Judas v Jesus Christ Superstar, Roger nebo Mark v Rentu. Nic z toho se mi už bohužel nesplní.

Jaký máte názor na muzikálové konkurzy?

Já osobně nesnáším jakékoliv konkurzy. Na druhou stranu mi to přijde fajn, že tak dostává příležitost prakticky kdokoliv.

Až kam jste ochotný zajít pro získání muzikálové role?

Až do divadla, kde ten konkurz pro danou roli probíhá.

Mnoho lidí si myslí, že muzikál je pokleslý, neplnohodnotný žánr. Máte stejný názor? Čím Vás muzikál oslovil?

Kdybych tento názor sdílel, tak bych do muzikálu asi nevstoupil. Mě oslovil tím spojením hraní a zpívání.

Zatím stále nemáme přesnou definici pro muzikál. Jak byste jej charakterizoval Vy?

Já asi na žádnou definici nepřijdu. Ale vnímám ho jako takovou křížovátku divadelního odvětví.

Jak byste srovnal muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci?

Každý „zázrak“ trvá chvíli. A muzikál už je za tímto stadiem. Myslím si, že ale získal své publikum a že se tu natrvalo usadil.

Jaký máte pohled – názor na současné muzikálové dění v ČR? (A jak se podle Vás bude „muzikálová situace“ vyvíjet?)

Pro mě ty dvě otázky souvisí. Ta situace souvisí s tím vývojem, který neustále probíhá a tak se situace neustále mění.

Řada konkurenčních produkcí sází více na „face“ než na kvalitu. Co si o tom myslíte?

Nemyslete si, že by se to vzájemně vylučovalo. Také to ale nebývá záruka kvality.

Kdyby to bylo na Vás, jaký projekt byste v Divadle Kalich rád uvítal?

Uvítal bych projekt se mnou v hlavní roli.

V čem podle Vás spočívá krása muzikálu, která neustále diváky láká/přitahuje?

Myslím, že je to takový určitý patos a snovost tohoto žánru.

ANALÝZA ROZHovorŮ:

Z výše uvedených odpovědí umělců z tázaných divadel lze velmi dobře rozpoznat, v čem se shodují a v čem mají jiný názor. První velká společná otázka se týkala muzikálových konkurzů. Většina tázaných se shodla v tom, že jsou potřeba a jsou důležité pro vybrání daného člověka pro danou roli. Také jsou důležité pro „nováčky“, kteří se chtějí v muzikálu prosadit, jako to řekl mj. Josef Vojtek, zároveň ale dodává, že je potřeba, aby v porotě byli opravdu lidé, kteří tomu rozumí: *„Myslím si, že je to dobré pro lidi, kteří se chtějí zviditelnit, prosadit. Jakoby nováčkové. Ale zase by v porotě měli být takoví lidé, kteří tomu rozumí a ne, že tam sedí producent, který tomu nerozumí a tváří se jakoby mu patřilo půl světa a nechá tam ty lidi, kteří jsou nervózní podusit a pak stejně o tom nic neví – neumí zpívat, hrát a ani pomalu neví, co se zrovna bude zkoušet, takže určitě by tam měli sedět fundovaní lidé, opravdu ti, kteří tomu rozumí.“*

V žádném případě nikdo z tázaných nesouhlasí s tvrzením, že muzikál by mohl být pokleslým či neplnohodnotným žánrem, naopak, jak se všichni shodují, mj. i Šárka Marková, tvrdí, že je to žánr velmi náročný: *„Nemyslím si to. Ba naopak. Člověk, který je muzikálový herec, musí mít komplexní dovednosti. Skvěle hrát, zpívat i tančit, a to není vůbec jednoduché.“*

Dalším tématem rozhovoru byla otázka - Jak byste srovnali muzikálový boom po revoluci a dnešní situaci? – většina se shoduje na tom, že dříve byly kvalitnější a lépe vybírané tituly. Poslední dobou se muzikálová situace u nás velice změnila a začaly se uvádět i méně kvalitní díla, tvrdí to i Magda Malá: *„Myslím si, že když jsme začínali s Bídňiky v roce 1992, že to byla opravdu kvalita. Dnes se píšou muzikály hlava nehlava jen kvůli penězům. A už jen ta témata, které některé muzikály mají, vlastně ani nechápu, jak se mohou líbit. Tudiž vlastně i shazují úroveň muzikálů.“* Po revoluci vznikalo mnoho muzikálových produkcí, avšak úspěšné zůstaly jen ty, které uměly muzikály dobře produkovat. K tématu se vyjádřila i Šárka Marková, která se domnívá, že: *„Ale trh ukázal, která přežila. A který muzikál uspěl a který ne.“*

Určitě zajímavou otázkou byla otázka na budoucnost a vývoj muzikálů, v tomto případě jsou názory velmi odlišné a často si odporují. Například Radim Schwab má názor velmi kladný: *„Myslím si, že zrovna teď jsme ve skvělé době, protože se chystají jedny z nejúžasnějších projektů, například Fantom opery, do toho Mamma Mia, z českých tomu bude konkurovat Marie Antoinetta, do toho je Mata Hari.“* Naopak

odlišný názor má Tomáš Bartůněk: „*V současné době je přemuzikálováno a vesměs bych řekl, že ne příliš podařenými produkty a produkcemi. Takže ze současného muzikálového dění nemám vůbec dobrý pocit. A myslím si, že do budoucna se situace nebude nijak radikálně vyvíjet.*“

Zajímavým bylo také položení otázky, zda divadla sází spíše na „face“ nebo na kvalitu. Zde se odpovědi také velmi různily. Magda Malá to vidí zcela jasně: „*Bohužel to tak je. U nás v Čechách to tak nastavené je.*“ Prakticky stejný názor má i Tomáš Bartůněk: „*Je to jednoznačná záležitost, že to tak je. Já jsem se s tím setkal ve všech produkcích, kde jsem zpíval.*“ A podobně je na tom i Šárka Marková: „*Radši bych viděla řadu kvalitních, neznámých tváří, tak jako je tomu třeba v Londýně, než směr okoukaných a méně kvalitních celebrit.*“ Z těchto odpovědí lze vyčíst jednoznačně to, že v muzikálových divadlech v ČR je velký důraz kladen na známou tvář účinkujícího a zároveň má tento interpret daleko větší šanci roli získat než ten, který je méně známý. Liší se však například názor Radima Schwaba, který říká: „*Nemyslím si, že by to byla tak úplně pravda. Viz například Fantom opery. Nedovedu si představit, že by Christine obsadili podle nějaké tváře. To by asi docela nebylo vhodné. Tam to prostě musíte zazpívat.*“ Nelze tedy s určitostí říci, zda je ten či onen názor zcela směřodatný, ale jistě se může určit to, že převládá názor takový, že pro muzikálová divadla je opravdu důležité obsazovat herce se známou tváří.

Také jistě za zajímavé odpovědi lze považovat ty, kdy byli respondenti tázáni na konkurenci. Všichni se shodli na tom, že konkurenci nepovažují za konkurenci v tom pravém slova smyslu. Souhlasí s tím, že existují i jiná muzikálová divadla a sledují jejich činnosti. Navzájem si ale vlastně přejí úspěch, protože, jak všichni odpověděli, když divák přijde na jeden nepovedený titul, odradí ho to a už nepříjde ani na jiný muzikál do jiného divadla. Například Egon Kulhánek z Hudebního divadla Karlín říká: „*Myslím si, že konkurence je logicky každý dobrý projekt, protože zase na druhé straně – je většinou lepší, když je projekt dobrý, než když je špatný, protože ono to pak divák odradí do divadla jít.*“

Poslední otázkou v rozhovoru bylo - V čem spočívá krása muzikálu? Respondenti vyzdvihli různé klady muzikálu. Nejvíce se opakovaly názory, ve kterých bylo řečeno, že by měl muzikál obsahovat tři složky – kvalitní hudbu, kvalitní zpěv a kvalitní činohru. Jak to říká například Martin Novotný: „*Podle mě je to v tom, že je to*

spojení všech druhů jevištního umění, tzn. velmi dobrého činoherního herectví, velmi dobrého hudebního podání a velmi dobrého tance.“ Radim Schwab to vidí z pohledu emocí, které by měl muzikál na diváka zanechat: „Je to to překvapení. Muzikál by měl svým způsobem překvapovat. Měl by člověka zvednout ze židlí, mít fantastický pocit a zážitek. Užít si muziku, která vás vyburcuje.“ Tomáš Bartůněk odpovídá, že: „Dynamičnost, krásné melodie. V muzikálu se dá mnohem více, než například v operě, využít různé efekty – zvukové, světelné, scénické záležitosti, které v operě dělat nejdou. Ať to byl Dracula, tam byly fantastické momenty, ať to byl Monte Cristo, tam byl obrovský bazén, obrovská loď. To všechno ten muzikál skýtá v daleko větší míře než opera.“ Muzikál z jeho pohledu by měl mít také různé efekty, které zanechají na divákovi dojem.

I přesto, že se v různých odpovědích respondenti odlišovali, všichni se shodli na tom, že muzikál je líbivým žánrem, který je u diváků stále velmi populárním. Dokazuje to i fakt, že se někdy i za jeden den odehraje více jak 30 představení po celé České republice.

ZÁVĚR

Cílem bylo zodpovědět otázky na vícero odpovědí. Ty nejhlavnější byly: Změnila se kvalita muzikálů uváděných po roce 1989 a v současnosti? Jak dlouho se dnes udrží uvádět jeden projekt bez střídání? Chodí čeští diváci na dílo nebo na tváře a známá jména? A jak to vidí účinkující z uvedených divadel?

Většina tázaných se na odpovědích shodla. Dalo by se říci, že dnes již kvalita muzikálů není tak vysoká, jak to bývalo v 90. letech. Není už po muzikálech takový „hlad“, a proto – zde najdeme odpověď na další otázku – se musí dané tituly více střídat. Dříve se uváděné muzikály hrály třeba tři roky v kuse, dnes již bohužel, i kvůli velké nabídce muzikálových projektů, se některé tituly musí střídat s ostatními například i po čtyřech měsících. Co se týče dnešních titulů – jistě, že se objevují také zahraniční projekty, ale také je velmi četně zastoupená domácí tvorba. A tak se některé náměty mohou zdát divákovi již, až dalo by se říci, přemrštěné. A jak se shodují odpovědi z divadelních produkcí – musí se uvádět kvalitní a zajímavé tituly, aby to diváky neodradilo. Nabídka je tedy velmi široká a divadla se prakticky předhánějí, které uvede atraktivnější inscenaci. Další důležitou odpovědí na otázku, zda Češi chodí na kvalitu či na známá jména, je také zcela jasná. Všichni dotázaní se shodují na tom, že se opravdu chodí na známá jména a o titul, hudbu či námět se zajímají až pak. Důležitým prvkem je také známost daného tématu, pokud je téma pro Čechy méně známé, má dílo daleko menší šanci na úspěch než to, které je našemu diváku velmi dobře známé. Je to zcela opačný postup než ve světě a odpovědi z producentůských řad to přímo potvrzují – dávají samozřejmě šanci méně známým, i když někdy kvalitnějším interpretům, ale hlavně jsou obsazovány známé tváře, protože ty diváky nalákají. Zobrazí jejich jméno na plakátech, založí na nich PR k muzikálu a většina českých diváků pak do divadla, až dalo by se říci, běží. I když to tak není správné, českému diváku to stačí. Tak proč by se pak měli produkce snažit více? Je potřeba však ale zmínit, že to není až tak zcela pravidlem. Vznikají česká díla, která ta jména až tak neuvádějí – je to například muzikálový hit Děti Ráje, který na plakátě neměl uvedeno jediné jméno interpreta. A nyní se tímto chce pyšnit připravovaný muzikál Fantom opery, jak prozradil tajemník Františka Janečka, Martin Novotný. Dalším zdárným příkladem je Městské divadlo Brno, které stále velmi vzkvétá a úspěšně uvádí kvalitní tituly.

Je tedy velkou otázkou do budoucna, jak se bude situace vyvíjet dál. Přípravované tituly, jako například již zmíněný Fantom opery nebo Mamma Mia dávají velkou naději na opět kvalitní díla a jejich provedení. Záleží tedy jen na divácích, zda se spokojí s méně kvalitními, ale „hvězdně“ obsazenými muzikály či se naučí kvalitu požadovat.

Cílem této diplomové práce bylo zjistit a porovnat jaká je muzikálová situace v České republice. Řekla bych jediné – Chtějme více! Chtějme tu kvalitu, která je ve světě považována za zcela „normální“ a „běžnou“. Neakceptujme každý titul, ve kterém se objeví známá tvář. Nyní, v dohledné době, budeme mít šanci to změnit, tak do toho!

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

Seznam použitých českých zdrojů

BAUER, Jan. *Muzikálový triumf. Slavná éra na českých scénách*. Praha: Brána, 1999. ISBN 80-7243-047-5.

HOGGARDOVÁ, Pavlína. *Muzikál na prahu tisíciletí*. Brno: Retypo, 2000. ISBN 80-9029-25-0-X.

PANENKA, Jaroslav a Ilja KUČERA ml. *Muzikál Hamlet a jeho hvězdy*. Praha: Media Bohemica, s.r.o., 2001. ISBN 80-902525-6-7.

PANENKA, Jaroslav a Ilja KUČERA ml. *Život s Galileem, deník muzikálu Janka Ledeckého*. Formát, 2003. ISBN 80-86718-15-8.

OSOLSOBĚ, Ivo. *Muzikál je, když*. Praha – Bratislava: Supraphon, 1967.

PROSTĚJOVSKÝ, Michael. *Muzikál expres: Malý průvodce velkým muzikálem*. Brno: Větrné mlýny, 2008. ISBN 978-80-86907-49-9.

VANĚK, Jan J. *Muzikál v Čechách aneb Velký svět v malé zemi*. Praha: Knihcentrum, a.s., 1998. ISBN 80-86054-67-5.

Program k muzikálu Miss Saigon

Program k muzikálu Les Misérables - Bídníci

Program k muzikálu Jekyll & Hyde

Program k muzikálu Klíč králů

Seznam použitých zahraničních zdrojů

BEZ, Helmut, Jurgen DEGENHARDT a H. P. HOFMANN. *Muzikál*. Anna Prociková. Bratislava: OPUS, 1987.

Seznam použitých internetových zdrojů

BÍDNÍCI. *Autoři Les Misérables – Bídníci*. [online]. [cit. 2013-11-13]. Dostupné z: <http://www.bidnici.cz/autori/>

DĚTI RÁJE. *detiraje.cz*. [online]. [cit. 2013-11-13]. Dostupné z: <http://www.detiraje.cz/index.php?main=kontakt&lng=cz>

DIVADELNÍ NOVINY. *Zemřel Ivo Osolsobě – Divadelní noviny*. [online]. [cit. 2014-2-10].

Dostupné z: <http://www.divadelni-noviny.cz/zemrel-ivo-osolsobe>

DIVADLO-BROADWAY. *O divadle Broadway – historie a současnost*. [online]. [cit. 2013-11-13].

Dostupné z: <http://www.divadlo-broadway.cz/historie>

DIVADLO KALICH. *Divadlo Kalich*. [online]. [cit. 2014-1-13].

Dostupné z: <http://www.divadlokalich.cz/divadlo/o-divadle/>

HDK. *Hudební divadlo Karlín – Historie*. [online]. [cit. 2014-1-3].

Dostupné z: <http://www.hdk.cz/o-divadle/historie/>

HDK. *Hudební divadlo Karlín – Repertoár – Aida*. [online]. [cit. 2014-1-3].

Dostupné z: <http://www.hdk.cz/repertoar/22-aida/>

HDK. *Hudební divadlo Karlín – Repertoár – Jesus Christ Superstar*. [online]. [cit. 2014-1-3].

Dostupné z: <http://www.hdk.cz/repertoar/3-jesus-christ-superstar/>

HDK. *Hudební divadlo Karlín – Repertoár – Lucie, větší než malé množství lásky*. [online]. [cit. 2014-1-3].

Dostupné z: <http://www.hdk.cz/repertoar/28-lucie-vetsi-nez-male-mnozstvi-lasky/>

HYBERNIA. *Palác U Hybernů, historie*. [online]. [cit. 2014-1-13].

Dostupné z: <http://www.hybernia.eu/cs/historie.html>

MDB. *Městské divadlo Brno Inscenace Don Juan!*. [online]. [cit. 2014-1-22].

Dostupné z: <http://www.mdb.cz/inscenace-15/?hra=325>

MDB. *Městské divadlo Brno Městské divadlo Brno se představuje*. [online]. [cit. 2014-1-22].

Dostupné z: <http://www.mdb.cz/mdb-dnes-33/>

MEDIA.NOVINKY. *Novinky: Pomáda 2001 – Goja Music Hall*. [online]. [cit. 2013-11-13].

Dostupné z: <http://media.novinky.cz/archiv/Index/Kultura/7481.html>

MUSICAL. *„Klíč králů“ přivítal padesáti tisícího návštěvníka > Musical.cz*. [online]. [cit. 2014-2-12].

Dostupné z: <http://www.musical.cz/fotogalerie/klic-kralu-50-000-fotopm/>

MUSICAL. *„Krysař“ se s úsměvemrozloučil s Divadlem Kalich*. [online]. [cit. 2014-1-22].

Dostupné z: <http://www.musical.cz/recenze-reportaze/kryсар-derniera/>

MUSICALNET. *Musicalnet.cz – Popelka znovu – tentokrát v Goja Music Hall*. [online]. [cit. 2013-11-18].

Dostupné z: <http://musicalnet.cz/recenze-a-clanky/50-popelka-znovu-tentokrat-v-goja->

music-hall

OFICIÁLNÍ STRÁNKY. *Oficiální stránky Juraj Bernáth*. [online]. [cit. 2014-1-22].
Dostupné z: <http://oficialnistranky.cz/juraj-bernath/>

ŠÁRKA MARKOVÁ. *Šárka Marková*. [online]. [cit. 2013-11-18].
Dostupné z: <http://www.sarkamarkova.cz/>

TŘI MUŠKETÝŘI-MUZIKÁL. *Tři mušketýři*. [online]. [cit. 2013-11-13].
Dostupné z: <http://www.trimusketyri-muzikal.cz/index.php?id=tvurci>

SEZNAM PŘÍLOH

Příloha A – Muzikál Miss Saigon – Magda Malá	I
Příloha B – Muzikál Les Misérables - Bídníci v Goja Music Hall	II
Příloha C – Muzikál Jekyll & Hyde	III
Příloha D – Muzikál Klíč králů – Radim Schwab	IV
Příloha E – Soupis muzikálových premiér ve zmiňovaných divadlech od roku 2009 do současnosti	V

PŘÍLOHY

Příloha A – Muzikál Miss Saigon – Magda Malá⁶⁵

⁶⁵ Program muzikálu Miss Saigon

Příloha B – Muzikál Les Misérables - Bídníci v Goja Music Hall⁶⁶

⁶⁶ Program muzikálu Les Misérables - Bídníci

Příloha C – Muzikál Jekyll & Hyde⁶⁷

⁶⁷ Program muzikálu Jekyll & Hyde

Příloha D – Muzikál Klíč králů – Radim Schwab⁶⁸

⁶⁸ MUSICAL. „*Klíč králů*“ přivítal padesáti tisíciho návštěvníka > *Musical.cz* [online]. [cit. 2014-2-12].
Dostupné z: <http://www.musical.cz/fotogalerie/klic-kralu-50-000-fotopm/>

Příloha E – Soupis muzikálových premiér ve zmiňovaných divadlech od roku 2009 do současnosti

Divadlo Broadway:

Titul:	Premiéra:
Mona Lisa	04.03.2009
Je třeba zabít Davida	28.04.2010
Kat Mydlář	24.02.2011
Vánoční zázrak aneb Sliby se maj plnit o Vánocích	30.11.2011
Hamlet	22.03.2012
Klíč králů	10.10.2012
Andílci za školou	22.10.2012
Casanova	23.05.2013
Mata Hari	26.09.2013

Divadlo Goja Music Hall

Titul:	Premiéra:
Děti Ráje	14.11.2009
Les Misérables – Bídníci	01.03.2012

Hudební divadlo Karlín

Titul:	Premiéra:
Jesus Christ Superstar	11.11.2010
Vražda za oponou	22.09.2011
Aida	04.10.2012
Lucie, větší než malé množství lásky	31.10.2013

Divadlo Kalich

Titul:	Premiéra:
Johanka z Arku	14.09.2009
Robin Hood	01.09.2010
Osmý světadíl	08.09.2011

Pomáda

06.09.2012

Mauglí

12.09.2013

BIBLIOGRAFICKÉ ÚDAJE

Jméno autora: Kateřina Stojedová

Obor: Sociální a mediální komunikace

Forma studia: prezenční

Název práce: Pražské muzikály – Divadlo Broadway a Goja Music Hall

Rok: 2014

Počet stran textu: 72

Celkový počet stran příloh: 6

Počet titulů českých použitých zdrojů: 11

Počet titulů zahraničních použitých zdrojů: 1

Počet internetových zdrojů: 19

Vedoucí práce: PhDr. Josef Herman, CSc.